

ERİK AĞACI ÖYKÜ

ISSN 3062-0368

Kültür - Sanat - Edebiyat Dergisi

Temmuz - Ağustos 2026

Sayı- 40 Yıl - 6

Fiyat: 200 TL

Mehmet Rayman - Ahmet Yılmaz Tuncer - Sevgi Erol Öçal - Cemal Karsavran - Azita Ghahreman (Çeviren: Turgut Say) - Sena Alboğa
Sultan Küçükaytekin - Fazıl Alasya - Munise Senem Uçar - Hızır İrfan Önder - Emre Karakaya - Hasan Çelikkol - Eyüp Erhun Köse - Rıdvan Yıldız
Gökhan Oskay - Deniz Saygın - Hatice Eğilmez Kaya - Ümit Topçu - Abdulkadir Taş - Serpil Tuncer - Remzi Kokargül - İlknur İşcan Kaya
Erhan Kassap - Nurhayat Kayar - Kübra Erbayrakçı - Şevval Tuğçe Değirmenci - Ayten Başabaş Dirier - Canan Sanlı - Serkan Uslu
Burak Bayar - Kevser Karadağ - Coşkun Eroğlu - Zeynep Rabia Yıldız

Erik Ağacı Öykü iyi
okumalar diler.

Dergileri okurken yalnızca satın almak ve okumakla kalmazsınız. Bir çok öykü ve edebi metin çeşitliliğini satın almış olursunuz. Beyninize girecek olan bilgilerin ve haznenin çeşitliliğini almış olursunuz. Dolayısıyla kitap ve dergi satın alma işi basit bir alışverişi aşar ve siz beyninizin besinini almış olursunuz. Hangi edebi metine yatırım yaptığınıza yani kendinize dikkat ediniz. Sağlıklı bilgiler dileriz.

EDİTÖRDEN SEVGİLERLE

Sevgili Okuyucu

Takvimler değişirken, sözcüklerin ve imgelerin izinde yine dopdolu bir sayı ile sizlerle birlikteyiz.

2026 yılına edebiyatın dingin sesiyle; sanatın çoğaltan, derinleştiren bakışıyla adım atıyoruz. Dergimizde yer alan eserler ve sanatsal görsellerle, hızlı yaşamının tercih edildiği bu çağda sizleri kısa bir duraklamaya davet ediyoruz. Çünkü edebiyat ve sanat, içinde yaşadığımız modern zamanın hızını artırmaktan ziyade; durmak, bakmak, hissetmek ve biraz soluklanarak zamanın sert akışını yumuşatmak için vardır.

Bu yıl siz okuyucularımızı, aceleyle tüketilen metinlerle buluşturmaktan çok; altını çizmek isteyeceğiniz, kapattıktan sonra bile zihninizde kalacak satırlarla buluşturmak adına var gücümüzle çalışmayı hedeflemekteyiz. Edebiyatın, gündelik hayatımızda hepimiz için huzurlu bir alan olması en büyük temennimizdir.

Dileriz 2026 yılı, dünyada huzur ile barışın bir arada olduğu bir yıl olarak tarihe geçer.

Keyifli okumalar dileriz.

İÇİNDEKİLER

04	Nokta Mehmet Rayman	12	Kendiliğindenlik/Çetrefilli Sunak Munise Senem Uçar
05	Küllerimiz Var Ahmet Yılmaz Tuncer	14	Ömrümün Celladı Kim? Hızır İrfan Önder
06	Dörtnala Sevgi Erol Öçal	15	Sende Başlıyor Emre Karakaya
07	Ve Her Çocuk Bir Şiirdir Rüzgârla Cemal Karsavran	16	Hiçbir Şey Ne Eksik Ne Fazla Hasan Çelikkol
08	Beni Giymeye Gelen Kadın Azita Ghahreman (Çeviren: Turgut Say)	17	Bekleme Rehberi Eyüp Erhun Köse
09	Mirâcın Sızısı Sena Alboğa	18	Bir Öğretmen Ne Fark Eder? Rıdvan Yıldız
10	Çember Sultan Küçükaytekin	19	Hayır Satır Boşluğu Bıramayacağım Bu Şiirde Gökay Oskay
11	Mardin Beni Çağırır Fazıl Alasya	21	Bekleme günü Deniz Saygın

İÇİNDEKİLER

23	Huzur'da Tematik Yapı / Köhnemeyen ihtiyaç: Huzur Hatice Eğilmez Kaya	44	Mona Lisa Tablosu Kübra Erbayrakçı
27	Sahaf Ümit Topçu	46	Yarı Açık Bahar Şevval Tuğçe Değirmenci
29	Bir Roman Kahramanının Paltosu Abdulkadir Taş	47	Derin Yazar Serpil Tuncer Ayten Başabaş Dirier
31	Alkatraz Kuşçusu Serpil Tuncer	51	Karakuşların Gölgesinde: Bir Uyanışın Öyküsü Canan Sanlı
34	İstasyonda Kalan Gece Remzi Kokargül	52	Yüreğim Söz Dinlemiyor Serkan Uslu
38	Küçük Bir İyilik İlknur İşcan Kaya	54	Ölü Muayenesi Burak Bayar
41	Açık Pencere Erhan Kassap	56	Sessizlik Kevser Karadağ
42	Masal Nurhayat Kayar	57	Yankılar ve Dalgalar Coşkun Eroğlu
		59	Anlam Arayışı Zeynep Rabia Yıldız

Nokta

Mehmet Rayman

yüzün başka bir ülkenin rüzgârı
uğrak yerinden kanıyor yaramız
sensiz bir damla düşmez yere
aynı tekneden geçirdik
ekmek yaptığımız hamuru

sabah olunca doğrulur gider
astarı yansıtan günün ilk ışıkları
içime vurur kör kuyulara dökülen sular
gölgemizden biçeriz yoncaların acısını
isimlere geçer evlerin tapusu
kilitsiz defteriniz sözcükleri saçılır yere

yemenisi kaymış bir yana
içinde büyütme gecelerini
sal gitsin göklerin içine umutlarını
birbirine dokundukça parlasın
gözlerin yağmuru

rahvan atın terkide gitti yazımız
son çıkışımız bu bizim
odağından hiç ayrılmıyor
cümlesine hükmeden nokta

gözüne kaçan kum tanesi
kıyı sularına kurmuş salıncağını
uçuk kelebekler tozu yaprakların üstü
değirmeden kalma çağılıtlı renklerimiz
damla damla kalmış uğur böcekleri
uzaktan yakından daha sevimli
hepsi birer kırmızı nokta

KÜLLERİMİZ VAR

Ahmet Yılmaz Tuncer

Çağlar yükleniyor gözlerimize
Geçmişin izleri bütünüyle
Silinip kızıl bir gökyüzünün sararması
Verilen ömür diye ellerimize
Her baharda hüznle
Birleşip toprağa düşen damlada
Bir eski bir yeninin toplamından daha
Fazla bizi saran yoklar
İhtilal olmuş topyekûn ilk haber
Ve ilk anons bültenlerindeki
Fakat söylemiyorlar
Sevenleri nereye götürdüler
Kimler içindi kurulan idam sehpaları
Yok bir eksiğimiz sadece
Yaralı bir sevda
Ve içimize çektiğimiz bir nefeste
Kararan yıllar
İlk beni ardından seni
Yakmıştı ama bilmiyorlar
Küllerimiz var

DÖRTNALA

Sevgi Erol Öçal

Kıyıları döven dalgalar
Derinlerden bir dehlizden akıp nehlere
Karışsa denizlere
Öyle ağır ki her şey
Vahadaki çiçek yalnızlığı
Mavi göğün altında
Üşüten karlı dağları
Zaman nehrinde hikâyeler acı, yolcular yorgun
Hiçliğe akıp giden ömürler ağıt
Baharsız nefesler boğucu
Sökülmüş bir zamanın çatlaklarından sızan çığlık
güçsüz
İstilacı yağmur kederli
Sevinçler paslı
Kıyıları döven dalgalar
Derinlerden bir dehlizden akıp nehlere
Karışsa denizlere koşsa dörtnala

Ve Her Çocuk Bir Şiirdir Rüzgârla

Cemal Karsavran

Bir bankta oturur yaşlı bir kadın,
Görür çocuğu, gülümser ardından.
“Elinde balon, gözünde ışık,
Ne çok benzerdi ben gençken hiçlik.”
Rüzgâr taşır sözcükleri usulca,
Bir zamanlar onun da vardı bir salıncağı.
Bir bahçede, mavi düşler içinde,
O da bırakmıştı bir balonu gökyüzüne.
Çocuk döner, kadına bakar,
Aralarında yılları aşan bir bağ var.
Bir gülümseme yeter bazen anlatmaya,
Umut, yaş farkı bilmez; konar aynı havaya.
Balon uçar, çocuk güler,
Rüzgâr fısıldar: “Hayal et yeter.”
Mavi bir dünya çizilir gökte,
Umut büyür bir çocuğun elinde.
Balon yükselir, mavilikte kaybolur,
Ama izi kalır – yürekte bir huzur.
Çünkü her balon, bir dilektir aslında,
Ve her çocuk, bir şiirdir rüzgarla.

Beni Giymeye Gelen Kadın

Azita Ghahreman
(Çeviren: Turgut Say)

İhtiyar tekneleriyle o deniz kadar bile
güzelleşemedi beni giymeye gelen kadın
korkular mavi çizgilerde
ele veriyorlardı kendilerini

Bizden biri,
kendini asmak istedi şiire
ikincisi, senin kanlı gaganı
döndürdü yarannın içinde ve gitti
Usaıç köreltiyordu doğuşu
yorgunluk, koşunun üstüne
çiziyordu atın ağzını
Şarabı damıttım
ve bir başka sonbahar
üzümleri yazdı....

Yırttığın bütün o günler
Eksik harflerin içinde sıkıştırıyor beni
yalamışsın acıyı
ve o kara gözler
İlgisi yoktu iniltilerle
Şiir küçük adımlarda
taklit ederken kuşu
dünyanın oyuğunda

Mirâcın Sızısı

Sena Alboğa

Kanadı kırık bir kuş misali sinem,
Çırpındıkça can atar özgürlük dalına.
Gökyüzü seslenir, duyulur derinden;
Bu son mirâcın öyküsü,
Göğsümde dalgalanan al bayrağın sesidir.
Gönlümün yaşlarında gizlidir sızısı,
Kuruyan dallarımda tüter sevdâsı...
Hazan gazelleri dökülürken ruhun dimâğına,
Yeniden can bulur mu mukaddes sancak?
Cihan böyle ıssız ve sessizken,
Erer mi içimin feryadı
Özgürlüğün o şanlı muştusuna?

ÇEMBER

Sultan Küçükaytekin

Yenilgi,
İliklerimden akan bir yanılgıymış çabam.
Sabahın ayazında yüzüme çarpılan bir avuç su,
Sırtımda ürperti, nefesimde yankılanan hırıltı.
Kafamı kaldırdığımda,
Aynada büyümüş gözbebeklerimde gördüğüm;
Küçüklükümüş kalan.

Yanılgı,
Hüznümün çemberinde kalakalmış zavallı.
Dilimin altında saklı utanç,
Omuzumdaki boş heybe.
Saçlarımda duman kokusu,
Kursağımda çırpınıp duran sevincin kırıntısı.

Yenilgi,
Kibir tepelerini eriten kor ateş,
Yalnızlığımı avutan acıyla kardeş.

Ve ben,
Devrildim sırt üstü.
Bacağımdaki sızı,
Ağızımda kül tadı...

Fısıldıyordu;
Geceyi üşüten rüzgârın kibri
Zalimin ayağında kurumuş yaprak sesi,
Sırtımın ortasında geçmeyen ayak izi.

MARDİN BENİ ÇAĞIRIR

Fazıl Alasya

Altın sarısıdır Dicle sabahları
Sanki güneşle yarışan bir sarı
Tarihin içinden süzülüp
Kuyumcular çarşısında gümüşe dönüşür
Uğultular yükselir Kasımiye'den,
Yaşamın sırrı suyu anlatır
Şimdi Mardin beni çağırır

Dara Antik Kentinde zaman suskun
Çekip alır gizemiyle derinlere
Tozlu kayaların çığlıklarında
Mezopotamya yankılanır
Ah, anahtarını bulabilsem de
Açabilsem kapılarını yüzyılların
Mardin, ısrarla haydi gel diyor

Dar sokaklarda ve taş evlerde
Kucaklaşır, dinler ve mezhepler
Gün gelip Ortadoğu'nun göreceği
Kanlı savaşıardan habersiz
Sevgi diliyle bütünleşir insanlar
Söyle Mardin söyle
Ne derlerdi peygamberler,
Görselerdi bu vahşi çağı

Kendiliğindenlik / Çetrefilli Sunak

Munise Senem Uçar

Buzdan kalplerin çözüldüğü hikâyede
İki devasa dağın arasındaki boşlukta
Arzular ve gülen yüz görünümlü koloniler
yankılanıyor anne

Havada kuşkanadı istiyor özgürlük heykeli
Bu hikâye bir uydurma değil
Bu hikâyede her yer karanlık
Bu karanlık yerlerin sebebi ve mabedi
Kendiliğindenlik

Bir zamanların en büyük fırtınasıydı tutkular
Şimdi, her şeye rağmen meydan okuyarak özenle
süslenildi ve buraya gelindi
Ne tuhaf zihinlerin çarpışması ve yüreklerin
çırpınması

Çok sergilenmiş bir vitrin camının ardından
Yokuş yukarı çıkıyorum
Uzak yollardan geldiğimi bildirerek
Onlara sesleniyorum
Onlara, aslında ben ve kavaljem şafakta çiçek
büyütüyorduk diyorum
Oysa onlar her şeyi biliyorlar

Güneşin resmini unutturmaya yetmişti karla karışık yağmur
Ben ve kavalıem hatıramdaki şahmeranla yüzleşince
Onlar son geceyi ayakta geçirdiler
Kader ağlarını ördü
İki ayrı düşün birleşti
Zamansız dikildi karşıma kör ışık
Beni bilmecesiyle ağırladı hayat
Dedim ya kader ağlarını ördü

Her yer karanlık
Söyle şimdi
Biz ne cesaretle evimize döneceğiz?

Duvar ustalarının dediği oldu
Fakat sonunda yağmur durdu
Ve yağmurun heybesindeki çiçek yüzüme güldü
Uzak yollardan geldiğimi söyledim çiçeğe
Onu kirpiklerimle sevdim
Çiçekler ilkbaharın gelinleridir
Ve gelinlik çiçekler çifte mutluluk getirir

Allah'ın dilediği vakit toprağın altındayız
İşte o zaman, onları ve beni bir araya getirecektir mahşer kalabalığı

Hayat yolunda bütün kıvrımlardan geçtik
Ben ve kavalıem şafakta çiçek büyüttük
Bu görünmez şafağın adı kendiliğindenlik
Şafakta şiir yazmayı değil, kuyuma taş atmayı öğrendim ben
Gök yitirenlerin değil, çok yitirenlerin ana kucağı
Sıcak bir merhabaya ihtiyacımız var anne

Ne söylediğimizi bilmiyoruz
En derin uçurum içimizde

HIZIR İRFAN ÖNDER

Ömrümün Celladı Kim?

Akşamın alacakaranlığını
Gecenin sessizliğini, seher vaktini
Kuşların ötüşmesini severim
Köyümün kır çiçeklerini
Dağlarını, vadilerini, ovalarını
Ormanlarını, çimenlerini
Çimdiğim derelerini severim...
- Mutluluğumu çalan kim?..

Gelir diye yolunu gözlüyorum baharın
Uyku girmiyor gözlerime
Dünyaya sığdıramıyorum düşlerimi
Hiç avutamıyorum acılarımı
Efkârımı dağıtamıyorum
Dizginleyemiyorum öfkemi
Dolup dolup taşıyor gözlerim!
- Gülümü solduran kim?..

Yarına bel bağlıyorum, yarına
Sevgiyle yeşertmeye çalışıyorum kalbimi
Türküler söylüyorum habire
Şiirler okuyorum mutluluğa dair
Çayır çimen geziyorum
Kokusuna bayılıyorum ıhlamurun
Bir de sevdiğimin gülüşüne...
- Güneşimi çalan kim?..

İyilikten başka bir şey düşünmüyorum
Kimseye kötülük etmiyorum
Hasedin zerresi yok kalbimde
Bana göre değildir bencillik
Başkası açken tok yatamıyorum

Hayatı yargılamıyorum ama
Kimi sevsem el oluyor...
- Kalbimi ağlatan kim?..

Engelli koşu gibi hayat
Göğüs geriyorum bütün sıkıntılara
Direnebildiğim kadar direniyorum
Asla boyun eğmiyorum zalimlere
Fakat ne yoksulluğumu giderebildim
Ne yoksunluğumu!
Yaşama tutunamıyorum artık!
- Ömrümün celladı kim?..

Sende Başlıyor

Emre Karakaya

Akşam oluyor, sende başlıyor bir sabah
Pencerende ışık ve yaz.
Eski filmler, eski aşklar ve bir masa
Yorgunsun, öyle yorgun ki ta uzaklara
Ta uzaklara kadar yayılıyor soluğun.
Sere serpe uzanarak. Teke tek, bir divan
Gümüşi yıldızların yandığı göğsünde
Günler bir boncuk gibi diziliyor koynuna
Solup gitmiş balkonda saksılar ve hür kuşlar
Gece oluyor, gece, sende açılıyor bir kutu
Beyninde bir İsviçre çakısı.

Hiçbir Şey Ne Eksik Ne Fazla

Hasan Çelikkol

İçinde bulunduğum zaman bir başka zaman
Geriye doğru gidiyor aynaların yüzünde
Tuhaf, lakin çok da iyi benim için
Çünkü onu eski hâliyle görebiliyorum

Hiç fotoğrafım yok beraber çekildiğimiz
Gözlerimi kapatınca zihnimde geçmişi
Yüzü güneşe benziyordu
Ben değil fizik kuralları söylüyor bunu

Hiç âşık olmamıştım ondan önce
Kim bilir hangi gündü masumiyet yıllarının
Çiçek açmış erik ağaçlarının divanında öleceğim galiba demiştim
İlk gördüğümde, aşk parlayan bir yıldızdı

Dün zihnimdeki her ses birer kelime oldu
Zarfa koyup ona gönderdim
Bir serçe gözlerini açtı, başka bir serçe öptü beni
Penceremden içeri giriverdi baharın rüzgârı

Bekleme Rehberi

Eyüp Erhun Köse

genzine dolan güneş
yağmurlar ve sırrını tutan kız kardeşlerin oldu

bakmak oldu, çeşmeler ağlarken seni gören
yazı tura atar gibi attın adımlarını
bir adım attın, bin adım attın evlerin sırtına

bu gelen bunca ağırlıkla bir şeyler anlatıyor
bir masalı bir baharatla karıştırıyor

biraz daha bekleseydik yüzükler gelirdi
ilk defa bir fotoğrafta sarı ve mavi çıkardık
sen eteğinde üşüyen bir kediyi severdin
bir yokuşu severdin çıkarırken çocukluğumu tepelere
kıpkızıl yapraklar dökerdin kalbinin ortasına
bir ibrahim kışı gibi giyerdim gözlerinin bahçesini

oysa bilirdim, beş vakitle varırdı babam bahçelere
ben sana beş vakitle eğilirdim/su alırdı gövdem
abdest alırdı yıldırımlar uzak sesinde
düşerdim, bir tarafım kanardı, sabun köpürmezdi ellerimde

bu doğuda her şey çitlerle çevrili
sen sınırlarla çevrilisin oğlum, buna inanmak düşün aklına
yazarlarına bantlar bulursun, bir dağ, bir ev bulursun

yüzüme bakan göğü düşünsün, suyun betonu çürüttüğünü
“sen beni düşün” at üstünde bir nehri geçer gibi
ben senin büyük evlerin büyük dağların olurdum

BİR ÖĞRETMEN NE FARK EDER?

Rıdvan Yıldız

Kendimi bildim bileli
Köy sokakları akşamın bile yorulduğu yer
Tüm yorgunlukları omuzlayan senden
Başkası değilsin kendime,
Toprak nasılsa öyle güçlü, öyle emektar, öyle temiz

Gurbet senin değil ve saklana saklana eskiyen sözler
Dürüst bir açık hava sözlüğü gibisin
Yaprakları görmeye giden rüzgâr
Çocuklardan dikmiş sana mutluluk gömleğini
Zarif ellerin küçük gözlere ne güzel cevap

Gülün ortası kaniyor yaz sonu
İlk sesinle tanıdım A'yı B'yi
Bahçeler yüzünü kendine dönmüştü
Erik ağaçlarının nesi oluyordum bilmiyordum
Bizim Anadolu'muz yalnızca bir cümleydi
Gözlerindeki ışık doğmadan önce üstümüze

Şimdi herkesin yanında
Şimdi herkesin ortasında
Nereye baksan yolun benimdir
İlk harfim, ilk hecem, ilk cümlem
Nerede sussam o yalnızlık senindir

Artık kirlendi gölgeler, unutuldu o yaz
Bunda ak güvercinlerin suçu yok
Bunda unutulmuş Anadolu'nun
İnsanlar insanları hatırlamıyor
Lakin sen çocukları hep seveceksin
Sen harflerin kalbini öğrettiğin gibi
Kanatlarını açacaksın yeni simalara

Ben seni tanıdım o sabah ilk ışıklarla;
Cebimdeki yoksul zarflardan sonra.
Ben seni anladım, çılgın dürüstlük;
İnanıldığın özgürlük kaç çocuğa emanet.
Ben senle öğrendim cehaleti yenmeyi;
Topladığım sevgiler ayırmıyor kimseyi.
Sen benim fikir hazinemini açan anahtar;
Kendini çocuklara bağışla, bizi birden çok say...

Hayır Satır Boşluğu Bırakmayacağım Bu Şiirde

Gökhan Oskay

korna çalışıyor arkadaki araçlar
trafik ışıkları ömrümüzü üç renge ayırdı
anneler çocuklarını üniversite puanına göre seviyor
halk ekmek kuyruklarının konumu çamaşır iplerinde asılı
3+1 gülüyoruz yani metrekarelere çarparak
kafa kağıdım devlet dairesinde imzada bekliyor
uyuyan berber dükkânlarında saçlarım yine uzayacak
saat ilerledikçe duvardaki çivi derinleşiyor
marketten çıkan poşetler kadar yorgunuz
hayır satır boşluğu bırakmayacağım bu şiirde
saçlarını yüzünden toplayamayan hasta kayıt görevlisi
günün anlam ve önemini belirtiyor
"yaşamak için lütfen sıraya giriniz"
müsait değilim müsait değiliz tuvaletlerde rahat yok
ayakkabılarına bakarak karşıdan karşıya geçen bir nesli seyretmek
patlamış mısırla iyi gitmiyor
ha bir de seni gördüğümde kalp çarpıntım var
bataryalar "ling ling" bitince devreye giriyor
uyur uyanık bir yerde buluyorum kendimi
yürüme mesafesi değil
arabayla gidemezsiniz
uçarak yaklaşık on beş dakika
-boarding listelerinde adım kayıtlı-
hayır satır boşluğu bırakmayacağım bu şiirde
annelerin çocuklarının büyüdüğünü kabul etmemesi yalancı çıkarıyor takvimleri
plazaların klimaları mevsimleri işten çıkardı
pencereyi açıyoruz yine de biraz dışarı girsin diye
buzdolabı ışığında yoksulluk daha beyaz gösteriyor
babaların cebinde buruşan market fişleri kadar kırgınım
hayır satır boşluğu bırakmayacağım bu şiirde
bazen düşünüyorum çileği jilette kanatan seraları
kolunda rolex saati olanın olmaz kan kardeşi

nanelerin kokusunu gözaltına alıyor
gözlerindeki lenslerin yeşili
hoş bulmadık dünya kolonyalar ferahlatmıyor
hayır satır boşluğu bırakmayacağım bu şiirde
görgü kuralı ve fizik bir de kozmetoloji
hepsinden biraz al çok al
ayıplanır yaşının sorulması bir bayanın
üç kez yanlış girilen şifre iptal
kamera kayıtları hafızamızdan daha iyi hatırlıyor

hayır satır boşluğu bırakmayacağım bu şiirde
artık politik konuşabilir miyiz mikrofonları açık
unutarak
bir uzak kulağımın dibi bombalar ses getiriyor
açık hava konserlerinde şarkı söyleyenleri herkes
unuttu
o sıra içimizden bir ambulans geçti
bazı ülkelerde siren sayılıyor botların şişme sesi
göçmen kelimesi en çok çocukların üstüne bol geliyor
reklam panoları çok aydınlıktı bizi kimse görmedi
asansör çalıştığı sürece medeniyete inanıyorduk
bu çağın en büyük icadı uzaktan üzülmeye teknolojisiydi
daha söyleyeceklerim vardı ağızımdaki metal cümleler
detektöre takıldı
korkuluk demirlerine yaslanmak hayatta tutuyor bizi
duvarların aynalarına bakıp yaşadığımızı anlamamız
tabloları fotoğrafları duvarların
Ortadoğu'da yaş ortalaması düşüyor insan hayatının

Ah Herkül Ah!

Sen bir annenin evladına olan özleminden bihaber misin? Söyle bakalım. İçim içime sığmazken mor koltuğa oturup evlat beklemeyi kolay mı sanıyorsun. Masam hazır. Manti soslanmış, zeytinyağlı yaprak dolması limon dilimleri ile süslenmiş. Sadece kuş sütünün eksik olduğu beyaz dantel örtüyle sunumunu yaptığım bu masada her renkten yiyecek ile çeşit çeşit salatalar var... Ama bil bakalım kim yok. Oğlum Kerem. Hatta onun en çok sevdiği yemek olan patatesli böreği bile unutmadım. Bir dilim yollayayım da sana tadına bakıver diyesim geliyor ama bugün cezalısun. Sen önündekileri kemir. Kemir de karnın doysun.

Kerem yoldadır. Birazdan burada olur. Karşı yakadan bu yakaya pazar günü hem de bu trafikte gelmek kolay mı? Beklemek, beklemek ve daima beklemek bu şehrin yazgısıdır. Kimseyi burada zorla tutmuyorlar. Bu da ayrı bir konu. İşine gelen bu metropolde yaşar, işine gelmeyen buradan göçer. Bu şehirde yaşamak işime geliyor çünkü boşanmış bir kadın olarak üçü beşi hesap etmek zorundayım. Para nerede ben orada... Faturalar, kira, evin yükü sonra senin masrafın. Allah'tan veterinerim de senin aşılarınla bakım ücretinden yırttım.

Hayvanların üzerinden para kazandığım doğrudur. Onlar benim dilsiz hastalarım. Tıpkı senin gibi. Karnı ağrıyan doktora gider. Dişi ağrıyan da dişçiye gider. Ama kedilerle köpeklerin, kuşların ve dahi nice hayvanın derdini dile getirememeleri kafamı hep meşgul eder. Biliyor musun Herkül, insan doktorundan daha zordur benim işim yine de veterinerlik kutsal meslektir ve ben mesleğimi hep sevmişimdir.

BEKLEME GÜNÜ

DENİZ SAYGIN

Küçük bir şehir ya da kasabada çalışmak bana göre değil Herkül. Hoş, sen de ev arkadaşısın. O kasaba senin bu kasaba benim birlikte dolaştığımızı düşününce, beni bir sıkıntı alıyor. Biliyorum. Şimdi yeşil bir ormanda ya da açıklık bir kırdaki kartallara aldırmadan o taştan bu taşta sekerek koşmak istiyorsun. Avucunu yalarsın. Ah benim de gönlüm neler istiyor ama olmuyor işte. Al şu havucu ye de oyalan biraz. Hem o kıvrıkcıkları ne diye beğenmediğini anlamadım. Ayaklarının altı çürümüş kıvrıkcık yapraklarıyla dolu. Kafes bir tavşana göre değil ama ne zaman seni salsam her zaman olduğu gibi gidip halının üzerine işiyorsun. Sana bir şey itiraf etmek istiyorum Herkül. Eğer oğlumun tavşanı olmasaydın senin bakımını asla üstlenmezdim. Kerem'e astım teşhisi konulunca sırf oğluma olan sevgimden dolayı seni yanıma aldım. Seni ne çok severdi. Dur şu kafesini de temizleyeyim. Ya gelmezse Kerem! Babası getirmezse tutup elinden! Hem de anneler gününde... Bir evladın anneye ihtiyacı kadar bir annenin de evladına ihtiyacı var Herkül. Anne demişken, seni kısırlaştırdığım o güne lanet olsun. Kerem bakamaz diye senin baba olmanı engelledim. Bunun için senden özür dilerim. Ömür törpüm Kerem... Ah bir adımlık karşılaşma bin yıla değer. İki artı bir daima Kerem eder. Çıkamaz sokak yoktur. Bütün çıkamazlar Kerem'den geçer. O bir karış ötede ama bir o kadar uzaktır mesafeler.

İçimde bir sıkıntı var Herkül.

Pencereyi açıp sesimi göğe uçurasım var. Kerem'in adını sayıklarken böyle asi, böyle keskin bıçağı kendime saplar gibi geçip gidiyor günler. Günler haftalara ekleniyor, haftalar aylara, kaçındığım ne varsa birer nefret söylemine dönüşüp karşıma çıkıyor. Kara kışın ardından süzülürken şu mayıs ayının bu güzel gününde dalgınlığımı bölen bir süratle pencereye doğru ilerliyorum. İşte penceredeyim Herkül. Bak, görüyor musun beni?.. Derin bir nefesi içime çekiyorum. Sanki sönmüş bir balonun içindeyim. Hava mava yok. O kalabalık da ne? İpini koparan herkes bu caddede. Bir tsunami üzerime doğru geliyor. Hayır sudan değil bu dalga, etten ve kemikten bir yığın. Şu kalabalık korkum olmasa bilirdim ben yapacağımı Herkül, en azından dışarıda beklerdim oğlum. Başım dönüyor Herkül, başım...

Pembe terliklerime bakıyorum. Baş parmağı mı bu dönen yoksa kalabalık korkusundan mı tuttu yine paniğim?

Zil mi çaldı?

Sanem heyecanla kapıya gitti. Tavşanla cedelleşmekten kan ter içinde kalmıştı. Kapıda Kerem' in zeytin rengindeki gözlerine bakmayı beklerken tam boyunun hizasında başında kocaman kaskıyla ve elinde çiçeklerle bir kargo elemanı kendisine gülümsüyordu. Sanem merakla sordu:
"Kime bakmıştınız?"
"Sanem K..."
"Evet benim."
"Bu çiçekler size gönderildi. Buyurun. Şuraya imzanızı atın lütfen. Koda gerek yok... Müşterilerimizin isteği üzerine hediye gönderilerde cep telefonuna kod göndermiyoruz. Bu yüzden imzanız lazım. Gizlilik firmamızın önemli bir gereğidir. Unutmadan... Bu not da sizin. İyi günler dilerim."

Sanem, çiçek buketini aldı. Krizantemlerle dolu kocaman bir buketi. Kırmızı bir karta iliştilmiş notu okumaya başladı. Notta şunlar yazılıydı.

Sevgili anneciğim...O çok sevdiğim kavak pamukçukları dökülüyor. O beyaz pamukçukları gördükçe yaz günü kar yağıyor sanıyorum. Yazın kar yağar mı hiç. Ne var ki polen alerjim olduğu için beni hasta ediyorlar. Astımım tuttu yine. Değil sana gelmek sokağa bile çıkamıyorum. Babam içmem için bana süt ısıttı. Akşama da canım çekti diye köfte patates yapacak. Bana iyi bakıyor merak etme sakın. Minik tavşanım Herkül'ü de öpüyorum. Babamdan benim için sana çiçek yollamasını istedim. Seni çok seviyorum anne...Anneler günün kutlu olsun.

Huzur'da Tematik Yapı / Köhnemeyen ihtiyaç: Huzur

Hatice Eğilmez Kaya

Ahmet Hamdi Tanpınar 1901, İstanbul doğumludur. İnsanlık tarihindeki en köklü ve hızlı değişimlerin yaşandığı 20. yüzyılın ilk çocuklarındandır. Ayrıca- hatta daha da önemli olarak- altı asırlık bir çınarın yıkılışına tanıklık edecek, köklü ve muhteşem güzellikteki Şehr-i İstanbul'da başlamıştır hayatı. Babasının memuriyeti dolayısıyla çocukluk ve ilk gençlik yılları Sinop, Siirt, Kerkük, Antalya gibi şehirlerde geçse de İstanbul'un, onun his dünyasında önemli bir yeri vardır. İstanbul'u görüp, havasını soluyup onu başka şehirlere tercih etmemek bir sanatçı için imkânsız yakın bir hâl olsa gerek. 1923 yılında İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesini bitiren Ahmet Hamdi Tanpınar, çeşitli eğitim kurumlarında edebiyat, estetik ve sanat tarihi dersleri verdi. 1939 yılında İstanbul Üniversitesine Yeni Türk Edebiyatı Profesörü olarak atandı. Bir süre milletvekilliği ve eğitim müfettişliği yapmış olmakla birlikte ömrünün sonuna -24 Ocak 1962'ye- kadar İstanbul Üniversitesindeki görevine devam etti. Ölümü de tıpkı doğumu gibi İstanbul'da gerçekleşmiştir.

Türk edebiyatının en sağlam yapı taşlarından biri olan Ahmet Hamdi Tanpınar, üniversite eğitimine başladığında, henüz on yedi yaşındayken; Yahya Kemal'in öğrencisi olma şansına sahip olur. İlk gençlik yıllarına Yahya Kemal'in yanı sıra Ahmet Haşim'in de dostluğu ve yol göstericiliği damgasını vurmuştur. Modern sanat anlayışını gelenekle harmanlama yetisini, bu iki duygu ve sanat insanının yol göstericiliğinde elde etmiştir. Daha sonraki dönemlerde de sanatı her türlü siyasal propagandanın üstün görme, estetiğe ve üslupta mükemmeliyete önem verme tercihi, eserlerinde kendini daima hissettirmiştir. Batı edebiyatından Paul Valery, Marcel Prost ve Mallarme isimleri, Tanpınar'ın sembolist ve kapalı anlatımının şekillenmesinde önemli rol üstlenmişlerdir.

Kültür bunalımları yaşayan mutsuz bir neslin evladı olmak bir sanatçı için oldukça zor olmakla birlikte, aynı zamanda, ruhu olgunlaştırıcıdır. Bugün hangi milletten olursak olalım genlerimize bile işleyen evrensel bir hüznümüz varsa eğer, bunun en önemli nedenlerinden biri kuşkusuz yaşadığımız iki büyük dünya savaşıdır.

Kısa bir zaman dilimi içerisinde yaşanan kitlesel ölümler, salgınlar, korkunç kıyımlar, belirsiz sürgün ve göçler nesilden nesile geçen bir gönül burukluğunun en önemli etkenleridir. Ahmet Hamdi Tanpınar böyle bir tabloya -üstelik duygusal bir yapıyla- tanıklık ederek kırılğan, nahif, inceliklere önem veren ve zaman zaman karamsar bir yazar olmuştur. Bir de şu önemli gerçeği anımsatmak zorundayız ki; Tanpınar muhteşem bir devletin hızlı bir şekilde zayıflamasını, nihayetinde de yıkılışını gencecik gözleriyle görmüş ve bu dehşet görüntü, benliğine en vahim biçimiyle kazanmıştır. İkinci Dünya Savaşı'nın ertesinde yazılan Huzur romanı, işte böyle bir ruh halinin sonucudur.

Huzur romanı, olaydan çok insanın ruhsal hallerinden söz etmesi yönüyle ağır, bir o kadar da derin bir tematik yapıya sahiptir. Ahmet Hamdi Tanpınar'ın edebi, sanatsal, felsefi ve ideolojik karakteri, romanın kurgusundaki psikolojik tabloyu hareket kavramından çok, duygu ve düşünce yoğunluğuna yakın kılmıştır. Eserde ölüm, hastalık, kozmik ve mistik anlayışlar, eski Türk edebiyatı ve musikisi, dünya savaşına sürüklenen siyasal ortam, Türk insanının Batılılaşma çabalarına dair birtakım problemler, felsefi ve estetik görüşler gibi çeşitli konuların üzerinde durulmuştur. Bütün bu konular huzur, kadın ve aşk temaları etrafında işlenmiştir.

Tanpınar'ın başyapıtı kabul edilebilecek Huzur'un ana düşüncesi kısaca şudur: Birbirimize dar ettiğimiz bir dünyada huzur arayışlarımız neredeyse boşunadır. Üstelik onu yitirmek ona kavuşmaktan her zaman daha zordur. Romanda huzursuzluğun kaynakları olarak savaş ve mahvoluş korkusu, varlık ve yokluk mülahazaları, ölüm kavramının farkına varmak, hastalık ve umutsuz aşk maceraları işlenir. Tek huzur kaynağı olarak ise sevdiğimiz kişilerin varlığı ve onların yanlarında geçirilen vakitler olarak gösterilir.

Edebiyat dünyasında 'huzursuzluğun romanı' olarak anılan Huzur'un ilk basım tarihi 1949'dur. Ahmet Hamdi Tanpınar, insan soyunun başından geçmiş en ağır yıkımlardan biri olan 2. Dünya Savaşı'nın ertesinde kaleme almış bu romanı. Dikkat çekici bir şekilde savaş yıllarını ya da savaş sonrası panoramayı işlememiş eserinde. Bu tercih, romanın değerlendirilmesinde oldukça önemli bir unsur olsa gerek. Zira insan, en çok bir felaketi yaşarken ya da yaşadktan sonra endişelenip huzurunu kaybetmez. Endişe en yüksek mertebesine, felaketin müthiş bir korku ile beklendiği zamanda ulaşır. Romandaki huzursuz ruh halinin en önemli nedeni, bilinmezlik ve belirsizliktir. Tanpınar insanlık tarihindeki sisin ve silah dumanlarının bir parça da olsa dağıldığı zamanda oturup savaşta yaşanan trajedinin insanlığın genlerindeki izlerini resmetmiştir. Eserde korku dolu bekleyiş, "Herkes neşesizdi. Herkes yarımı, büyük kıyameti düşünüyordu." (s. 24) cümlesi ile özetlenmiştir.

Romanın başkahramanı Mümtaz'dır. Mümtaz - tıpkı Ahmet Hamdi Tanpınar gibi- kendi iç sesiyle konuşmaktan hoşlanmaktadır. Etrafındaki olaylara ve kişilere aydın bakış açısı ile bakar. Milyonlarca insanın ölümüne veya sakat kalmasına neden olan İkinci Dünya Savaşı kopmak

üzerebilir. Mümtaz sokakta bir hamal görür ve şu düşüncelere dalar: "Muharebe olursa bu hamal askere gidecek! Ben de gideceğim! Fakat arada bir fark var. Ben A. Hitler'i ve fikirlerini tanıyor ve ona kızıyorum. Onunla sevine sevine dövüşürüm. Fakat bu biçare ne Almanya'nın ne de bu fikirlerin farkında. Bilmediği, tanımadığı bir davaya karşı harp edecek; belki de ölecek." (s. 411)

Tanpınar'a göre iki büyük savaş arasında yaşanan buhranlar, sadece daha sağlam düşünen ve daha içli hisseden kişileri değil, kendi hayatlarını yaşamak isteyen sıradan insanları da bıktırmıştır. Bu nedenle savaşı öngören insanlar belirsiz bir bekleyiştense insanlığın yok olmasına yol açma ihtimali yüksek de olsa büyük savaşı arzulamaktadır. Zira kangreni ancak ameliyat durdurabilecektir. Ve ölüm, küreye kanatlarını germiştir. Yazar romanın önemli kahramanlarından biri olan İhsan'ın dilinden, "Geçen harbin neticesini gördük. Kaldı ki harp bir zaruret oldu artık... Bu kadar hesabı ancak o temizleyebilir. İnsanlıktan ümit kesilir mi? Yalnız harpten bir iyi şey ummuyorum, medeniyetin yıkımı olacaktır. Ne harpten ne ihtilallerden ne de diktatörlerden bir şey çıkacağını umuyorum. Harp Avrupa'nın, belki dünyanın mutlak felaketi olacaktır. İnsanlıktan ümidimi kesmedim fakat insana güvenmiyorum," diyerek yaklaşmakta olan vahşeti haber verir. (s. 112)

Huzur, Doğu-Batı karşıtlığı üzerine de düşünce üretir. Zira bu karşıtlık hem Osmanlı hem de Cumhuriyet aydınının kafasında yıllarca fırtınalar koparmıştır. Günümüzde aydınlarımız eskisi kadar bu konuda kafa yormasalar da Doğulu kalma ya da Batılı olma tercihi bir dönem oldukça önemli bir yol ayrımı olarak kendini göstermiştir. Doğu, geleneksel değerleri, Batı, modernleşmeyi temsil etmiştir. Uzunca bir süre yaşanan kültür buhranı hayatımızın her alanında etkili olmuştur. Romanda Tanpınar, Cumhuriyet sonrası yaşanan sosyal ve kültürel hali, "Hayat ve halk yani asıl kütle, devlete yetişmek mecburiyetinde kalmıştır" ifadesiyle tanımlamıştır.

Hastalık, Huzur'da dikkat çeken en önemli temalardan birisidir. Çevresi tarafından sevilen İhsan'ın zatı ile mücadele ettiği, Suat'ın verem oluşu eserdeki hastalık temasının somutlaşmış biçimleridir. İhsan'ın hasta oluşuyla birlikte, onu seven herkes, tarifi oldukça güç endişeler yaşar. Ağır bir ruh buhranını atlatamayan Macide -İhsan'ın eşi- bu hastalık karşısında âdeta bir hayaletle dönüşür. Mümtaz, babası ve hocası gibi gördüğü bu iyi kalpli ve akıllı adam için eser boyunca çaba sarf eder. Huzur'da Mümtaz, Ahmet Hamdi Tanpınar'ın bir yansımasıysa İhsan da Yahya Kemal'in bir yansımasıdır. İki karakter arasındaki sevgi ve saygı bağı, bu gerçeğin bir göstergesi niteliğindedir. Ölümün gölgesi İhsan'ın üzerinde dolaşırken Mümtaz'a hal diliyle âdeta şunları söylemektedir. "Ben İhsan olmaktan çıkıyorum. Yakında bir hiç olacağım. Ona hazırlanıyorum." (s. 18) Cümlelerde ölüme ve varlık- yokluk mülâhazalarına dair de serzenişler vardır.

Romandaki umursamaz, zevke ve eğlenceye düşkün olanların dışındaki bütün karakterler fazlasıyla hassasiyet sahibi kimselerdir. Çocuklar dahi bu hassasiyetten paylarını almışlardır. İhsan'ın kızı Sabiha, babasının hastalığı karşısında, "Kırmızı kurdelemi takmayacağım. Babam iyileşince süslenirim," der. (s. 13) İhsan'ın oğlu Ahmet, annesinin kendi doğumu sırasında yaşadığı ruh buhranını küçük kalbinde yaşar. Nuran'ın kızı Fatma ise olanca varlığıyla annesini Mümtaz'dan kıskanır. Oyunla, oyuncakla, sevdiği yiyeceklerle neşelenmesi kolay olan küçük kalpler bile bu kadar içli olursa tam bir huzura doymuşluk nasıl sağlanabilir ki...

Tanpınar, Serveti Fünun romanına benzeyen bir tercihle sefalet içinde yaşayan insanlardan çok İstanbul'un elit kesiminden insanları işlemiş bu romanda. İnsan çevresiyle ve içinde yaşadığı ortamla bir bütündür. Yazar mekânları da bu çerçevede şekillendirmiştir. Olaylar İstanbul'un ekonomik ve sosyal açıdan iyi konumdaki semtlerinde, en çok da Adalar'da geçer. İki sevgilinin -Mümtaz ve Nuran- karşılaştıkları yer bile Ada vapurudur. Yoksulluk en önemli huzursuzluk kaynaklarından biri kabul edilse de eserdeki kahramanlar sefaletten değil ruhsal fırtınalardan şikayetçidir. Sevmediği kadınla bir ömür yaşamış, onun her türlü kaptisine boyun eğdikten sonra elinde ilaçlara muhtaç hem duyguları hem düşünceleri zayıf bir oğuldan başka bir şey kalmamış Tefik Bey, onun mutsuz oğlu Yaşar, güzel ve sevilen kadınları kıskanan Adile Hanım, ahlaki açıdan zayıf, erkekleri kullandığını zanneden oysa onların süslü bir oyuncak olmaktan başka bir şey olamayan Emma, gerçek aşkı hiçbir zaman bulamamış, inanç yoksunu Suat, ne aradığını bilmeyen Fahir birer hüsrân tablosudur.

Eserdeki tematik yapıyı büyük ölçüde güçlendiren önemli bir unsur da Mahur Beste'dir. Mahur Beste, Nuran'ın dedesi Talat Bey'e aittir. Nuran kaderindeki talihsizliği Mahur Beste'yle özdeşleştirmekte, bu bestenin hüznü serencamının, genleri aracılığıyla, kendisine geçtiğine inanmaktadır. Tanpınar Huzur'da Mahur Beste'nin öyküsünü şöyle anlatır: "Mahur Beste küçük ve kısa şeklinde insanın tenine yapışan o acı çılgınlardan biriydi. Eserin kendi macerası da garipti. Talat Bey'in karısı Nurhayat Hanım, Mısırlı bir binbaşı ile sevişerek kaçınca Mevlevi muhibbi olan Talat Bey bu eseri yazmıştı. Hakikatte tam bir fasıl yapmak istiyordu. Fakat tam o esnada Mısır'dan gelen bir dostu Nurhayat Hanım'ın ölümünü haber vermişti. Daha sonra ise bu ölümün eserin bittiği geceye tesadüf ettiğini öğrenmişti." (s. 66) Nuran'ı ve Mümtaz'ı, Nurhayat Hanım'ın hatırası hep takip etmişti. Bu güzel kadının soluk hayali "bir uçurumun başında uyanmış ceylan bakışlarıyla hep onları izlemişti. Ve torununun kulaklarına, "Ben, çok sevdim, onun için bana muhtaç olanların hepsi bedbaht oldular. Kendi yakınında bu kadar canlı bir örnek varken, nasıl cesaret edebiliyorsun..." Nuran bu yüzden "Gittin emma ki kodun hasretle cânı bile" deyip devamını getiremezken Mümtaz cesaretle beyiti tamamlıyordu: "İstemem sensiz sohbet-i yârânı bile."

Romanın merkezinde Nuran ve Mümtaz'ın aşkları bulunmaktadır. Huzur'da yaşanan aşklar arasında en sağlıklı ve mutluluğa aday olanı onların aşkıdır. Suat'ın intiharı bu aşkın sonunu hazırlamıştır. Suat'ın hastalıklı ruh dünyası, inançsızlığın beklenen sonunu da anımsatır. Tanpınar'ın eserlerinin genelinde dikkat çeken mutlu aşkın olamayacağına yönelik tez, Huzur'da da kendini gösterir. Mümtaz Nuran'da huzuru aramaktadır, Nuran ise huzuru bulma umudunu çoktan -belki de doğduğu andan itibaren- yitirmiştir. Mutsuz olacağını bile bile Fahir'le evlenmesi de bu umutsuzluğun bir sonucu olarak değerlendirilebilir.

Nuran hem Fahir hem Suat hem de Mümtaz tarafından sevilir. Tanpınar onun fiziksel hiçbir özelliğinden söz etmez. Sadece güzel oluşunu sık sık okura anımsatır. Nuran aynı zamanda Mevlevi ve Bektaşî geçmişi olan soylu bir aileden gelmektedir. Güzelliği, sakinliği ve asaleti her karşılaşmalarında Mümtaz'ı şaşırtır. İkisi de klasik edebiyatımıza, eski Türk müziğine düşkündür. Duygusal karakter yapısının da ortaklığıyla güçlü bir aşka ulaşırlar. Fakat Fahir'in ve Suat'ın varlıkları bu aşkın rengini soldurur. Nuran karşılaştığı tuhaf sevgi çemberinde bunalır. Mümtaz'la arasındaki büyük aşktan, daha doğru bir ifadeyle bu aşkın yıkıma uğrayışından endişelenir. Eserin sonunda endişelerinin yersiz olmadığını görür. Her ne kadar aşk, müzik, İstanbul'un güzellikleri, yaşadıkları duygu zenginlikleri iki sevgiliye mutluluk verse de umut edilen huzura bir türlü ulaşamazlar. Mümtaz'ın kıskançlığı, hatta bir gece Nuran'ın Suat'la bir eğlenceye katıldığını sanması zaten umutsuz bir niteliğe sahip olan bu aşkı her iki taraf için daha da yaralayıcı hale getirir. Böylelikle aşk, eserde mutluluk kaynağı olmaktan çok ızdırap nedeni olur. Tanpınar kıskançlığı şöyle tanımlar: "Bu kıskançlıktır. Aşkın öbür çehresi olan kıskançlık. Bütün hazların ve saadetlerin, bizi mesut eden tebessümlerin, ahitlerin, ümitlerin tekrar gerisin geriye dönüp, keskin bıçaklar, sivri neşterler, halinde içimize saplandığı kıskançlık." (s.375)

Mümtaz'ın anne ve babasının, o henüz bir çocukken, kısa aralıklarla vefat etmeleri romanda belirgin oranda etkili olmuştur. Mümtaz, anne ve babasının ölümlerinin ardından, çocuksu endişeler yaşamış; yaşı küçük olmasına rağmen sıkıntılarla dolu bir hayatta yalnız kalmak sınavından geçmiştir.

Daha sonraki hayatında içe dönük bir karakter olması, her an bir felaket bekleme alışkanlığı, bu ilk kayıpların sonucunda oluşmuştur. Ölüm düşüncesi onun zihninde her zaman önemli bir yere sahip olmuştur. Mümtaz ölümle ilgili olarak şu cümleleri sarf eder: "Ne ölüm var ne de hayat var. Biz varız. İkisi de bizde. Onlar, ötekiler sadece zaman aynasından geçen küçük, büyük arızalardır. Merih'te bir dağ, küçük bir patlayışla çöker. Ayda lav dereleri kurur. Kehkeşan'ın ortasında güneşte patlayan büyük buğday başakları gibi, yeni güneş manzumeleri kurulur. Denizlerin dibinde mercan adaları doğar, yıldızlar aya karşı rüzgârların dağıttığı nisan çiçekleri gibi, bir renk ve ateş kıvılcımında dağılırlar. Kuş kurdu yer, bir ağacın kabuğunda yüz bin haşere tohumu birden açar, yüz bini birden toprağa karışır. Bunlar kâinat dediğimiz büyük, tek, emsalsiz incinin, o mücerret zaman çiçeğinin, zaman nergisinin üzerinde parlayan, onu vakit vakit ve yer yer karartan akisleridir." (s. 81)

Varlık, yokluk, ölüm gibi metafizik olgulara kafa yormasına rağmen Mümtaz; maddesel dünyaya olan bağlılığı ile tasavvuf alanında fazlaca mesafe kat etmeyi başaramaz aynı zamanda da böyle bir durumu arzu etmez. Kendisini dindar sayılamayacak bir kişi olarak tanıtır. Bununla birlikte Allah'ın varlığına olan inancı ile Suat'ın ateist görüşlerini kuvvetli bir şekilde eleştirir. Zira romanın en huzursuz karakteri olan Suat'ın her türlü 'hodbin' davranışının alt yapısında inançsızlık yatmaktadır. Mümtaz'a göre muhteşem bir kâinatta, muhteşem bir varlık arz eden insan, Allah'ın varlığının en sağlam kanıtıdır. "Biz varsak O da var" diyerek bu düşüncesini dile getirir.

Olay ağırlıklı eserlerden hoşlananlar için Huzur, okunması zor bir eser olsa da içindeki mutsuzluklar -hayatın ta kendisi gibi- mutlu anlardan çoğu kez baskın olsa da biz okuyuculara huzuru bulmanın imkânsızlığından değil zorluğundan dem vurur. Yaşayan her can, bütün olumsuzluklara rağmen umut sahibi olmaya zorunlu ve muktedirdir.

Not: Bu yazıda alınan bölümler Huzur romanının Dergâh Yayınları Aralık 1986 baskısından alınmıştır.

Sahaf

ÜMİT TOPÇU

Şairini arayan bir şiirle karşılaştım, tozlu raflarda unutulmuş bir kitabın sayfalarını karıştırırken. Altında hiç kimsenin adının yazılı olmadığı şiirlerle dolu, kalın, mavi, bez kapaklı, eski bir kitaptı. Bu kitabı burada daha önce hiç görmemiştim. Biraz önce, genç bir kadının gelişigüzel bir biçimde inceleyip buraya bıraktığını gördüm. Dikkatimi çekti. Rafların arasında dolaşırken az ileride pencerenin kenarındaki tahta sandalyede oturan yaşlı geçkin sakallı bir adamın beni izlediğini fark ettim. Ürpelendim. Çok değişikti bakışları, bilge birine benziyordu. Önce onun bir şair olduğu fikrine kapıldım ve yanına gitmeyi düşündüm.

Kısa süren bir iç hesaplaşmadan sonra bu fikrimden hemen vazgeçtim. “Belki daha sonra,” dedim kendi kendime. Sayfaları çevirdikçe karmaşık duygulara kapılıyordum. Şiirlerin her biri diğerinden etkileyiciydi. Düşünüyordum, sorular soruyordum. Bu şiirler kime, ne için yazılmış? Ne zaman yazılmış?

Sonra birdenbire boynu açık kahverengi, gövdesi ve kanatları beyaz bir güvercin pencerenin kenarına kondu, güneş ışıklarının arasından süzüle süzüle. Yaşlı adamın şaşkın bakışları beyaz güvercinin boncuk gözleriyle kesişti birdenbire. İçim bir garip oldu, parmağımı kitabın arasına koydum ve bir süre onları seyrettim.

Elimde kitap, pencerenin önünde duran yaşlı adama baktım, kısa bir süre. Onun bu şiirlerden birini yazmış olabileceği fikri aklımı kurcalamaya başladı yine. O ise kendini dünyadan soyutlamıştı. Bütün dikkatiyle pencerenin öte tarafında duran beyaz kanatlı, kahverengi boyunlu güvercinine bakışlarıyla ve elleriyle bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Beyaz güvercin de o ne yaparsa aynısını yapmaya çalışıyordu. Hayretler içinde onları seyrettim bir süre. Mitolojik, anlatılardaki efsanelere benzer bir duruma tanıklık ediyordum âdeta. Çok gizemli bir adamdı. Kıyafetiyle, tavırlarıyla hemen dikkatleri üzerine çekiyordu.

Rafların arasında şaşkınlıkla gezerken dükkânın sahibi emekli öğretmen Hidayet Bey’in yanına gidip yaşlı adam hakkında bilgi almak geldi aklıma. Belki o bir şeyler biliyordur. Ne de olsa sürekli burada. Elimde şiir kitabı, merak ve heyecan içinde masanın önünde oturup eski kitap yapraklarını yapıştırıcıyla yapıştırıp toparlamaya çalışan Hidayet Hoca’nın yanına gittim. Kararsız, biraz da heyecanlıydım. Söze nasıl başlayacağım diye akıl yürütürken Hidayet Hoca, başını yavaşça kaldırıp elindeki işi bir kenara koydu. Gözlerimin içine baktı.

“Bir şey mi oldu?”

“Şeyy, şu kitabı soracaktım?”

“Çok güzel bir kitaptır. İçinde güzel ve anlamlı şiirler vardır. Satın almak mı istiyorsun?”

“Evet, çok güzel bir kitap.” Satın alacağım ama şu pencerenin kenarında duran yaşlı adamı soracaktım size. Kim o? Yoksa bir şair mi?”

Hidayet Hoca, bakışlarını pencerenin önünde oturan adama çevirdi benimle aynı anda. Güvercin uçmuştu, adam yalnız başına oturuyordu.

“O mu?”

“Evet, şu gizemli adam?”

“Bilmem, ara sıra gelir bir kitap satın alır, bazen de böyle saatlerce oturur, sonra da kalkıp gider. Hakkında pek bir şey bilmiyorum senin anlayacağını. Sen neden merak ettin?”

“Ben bu kitaptaki şiirlerden birini yazan şairlerden biri olabileceğini düşündüm de.”

Hidayet Bey elimdeki kitabı aldı ve şöyle bir göz attı. “Bu şiirlerin şairleri çoktan öldü,” dedi. Hayal kırıklığı içinde oturup Hidayet Hoca’nın tamirat işine yardım etmeye başladım. Bir yandan kopup yırtılan kitap sayfalarını numaralarına göre dizip yapıştırıyordum. Diğer taraftan da içimde beni dürten merak duygumu gidermek için yaşlı adamı seyrediyordum.

İki üç tane kitabı tamir ettikten sonra Hidayet Hoca, onları köşedeki raflara dizmemi söyledi.

Kalktım ve yavaş adımlarla ilerleyip kitapları köşedeki tozlu raflardan birine koydum. Birdenbire güneşin, gözleri kamaştıran ışıklarının arasından pencerenin önüne, az önceki kahverengi boyunlu beyaz güvercin süzüle süzüle tekrar gelip kondu. Çok şaşkındım. Ne yapacağımı bilemez halde öylece donup kaldım. Sanki bir rüyanın içindeydim.

Kitabın sayfalarını karıştırırken içlerinden ilgimi en çok çeken başlıklardan birini okudum Hidayet hocaya, şöyle yazıyordu şiirin başlığında; “Şairini Arayan Şiir”... Bir şiir nasıl olur da kendisini yazanı arar anlayamıyordum. Hesap sormak için mi? Teşekkür etmek için mi? Ya da ne için yazıldığını anlamak mıydı tek gayesi, bilemiyordum. Böyle sayısız soru çıktı aklımın en ücra köşelerinden. Sonra da rafların arasında dolaşıp durdu.

Birdenbire bir gök gürlemesi duyuldu dışarıdan. Kısa süren ılık bir bahar yağmuru şehrin tarih kokan sokaklarını yıkayıp geçti. Kahverengi boyunlu, beyaz kanatlı güvercin az da olsa bu hercai yağmurdan nasibini aldı. Yaşlı adamın da yönlendirmesiyle pencerenin en köşesine tünedi ve çok az bir zararla atlattı yağmuru. Güneş ışıkları tekrar boy gösterince de kahverengi boynunu alabildiğince yukarı uzattı ve beyaz kanatlarını olduğu yerde hiç uçmadan çırparak üzerindeki yağmur damlalarından arınmaya çalıştı. Bu arada çok ilginç bir şey oldu. Yaşlı adam ayağa kalktı sonra da kuşu taklit etmeye başladı. Ben, Hidayet Hoca ve kuş şaşkın şaşkın yaşlı adama baktık öylece.

Yaşlı adam kısa bir süre sonra pencereyi yavaşça açtı ve ceketinin cebinden çıkarttığı mendille beyaz güvercini hiç incitmeden sildi, kuruladı. Kahverengi boyunlu, beyaz güvercin gözlerini ihtiyara dikti ve guruldayarak ona teşekkür etti. Hâlimden oldukça memnun görünüyordu ki yaşlı adamın kendisini okşamasına izin verdi. Az önce gördüğüm genç kadın, elinde iki tane kitapla yaklaştı, ücretini ödeyip kitapları satın aldı. Sonra bir an yaşlı adama ve güvercine baktı, ardından gülümseyerek dışarı çıkıp gitti.

Yağmur tamamen durmuştu. Hidayet Hoca, ona yardım etmiş olmamın karşılığında elimde tuttuğum bu gizemli şiir kitabını bana armağan etti. Çok mutlu oldum. Sevinç içinde dışarı çıktığımda yaşlı adamın da az ileride kaldırımda yürüyerek uzaklaştığını gördüm. On, on beş dakika yürüdüktan sonra Hidayet Hoca’nın eski kitapçı dükkânı oldukça geride kaldı. Yorulmuştum. Dinlenmek için bir yerler aradım.

Belediyenin parklara koyduğu, üzerinde büyük şairlerin edebiyatçıların resimlerinin ve hemen yanında da şiirlerinden birer dörtlüğün olduğu banklardan birine oturdum. Elimdeki kitabın sayfalarından birini rastgele açtım ve okumaya başladım. Kendimi öylesine kaptırmıştım ki kitabı okumuyor, adeta yaşıyordum yazılanları. Az sonra sol yanımda kuşlara özgü bir guruldama yükselip geldi kulaklarıma. Başımı çevirip baktığımda kahverengi boyunlu, beyaz güvercinin boncuk gözlerini bana dikmiş baktığını gördüm.

BİR ROMAN KAHRAMANININ PALTOSU

ABDULKADİR TAŞ

Gece yarısını çoktan geçmişti. Gölgelik Köyü civarındaki sınır hattında rüzgâr, kuru otları birbirine sürtüyor, karanlık sessizliği ince ince hışırdatıyordu. Aziz, karısı Meryem ve küçük kızları Lina'yla birlikte ağır adımlarla yürüyordu. Üçü de nefeslerini içlerine gömmeye çabalıyor gibiydi. Çünkü gecenin içinde en küçük bir ses bile yakalanmalarına sebep olabilirdi.

Lina korkudan, annesinin eteklerine sıkıca tutunuyordu. Sanki dünyadaki bütün kötülüklerden o eteğin altında korunabileceğine inanıyordu. Aziz, sürekli arkasına dönüp bakıyor, Meryem ise elini kızının boynuna dolayarak onu kendine çekiyordu. Kadının eteğinden çıkan en ufak hışırtıda bile üçü birden ürkekleşiyor, adımlarını yavaşlatıyordu.

Geceyi özellikle beklemişlerdi. Karanlığın onları saklayacağını düşünmüşlerdi. Bir umutla sınırı geçebileceklerine inanmışlardı.

Aziz'in ayağındaki eski püskü ayakkabılar, yürüdükçe toprağa gömülüyor, yorgun bedenini taşımakta zorlanıyordu. Ayakkabıları bile sahibinin kaderine üzülüyor gibiydi. Lina, elindeki küçük çantayı sıkıca tutuyor, ne olduğunu anlamaya çalışarak etrafına bakıyordu. Meryem'in ise korkundan dudakları titriyordu.

Tam sınıra yaklaşmışlardı ki uzaktan gelen sert bir ses geceyi yarıdı. Ardından ışıklar, üzerlerine tutuldu. Güvenlik görevlileri onları fark etmişti.

Aziz, bir an olduğu yerde kaldı. Sanki bütün yorgunluğu aynı anda omuzlarına çökmüştü.

Görevliler yaklaşırken Aziz'in yıpranmış siyah paltosu rüzgârda hafifçe sallanıyordu. İç cebinden çıkarılan eski bir fotoğrafta Meryem'le Lina el ele gülümsüyordu. Fotoğrafın kenarları aşınmıştı; belli ki uzun zamandır cepte taşınıyordu. Aynı cebinde yarım kalmış bir tütün tabakasıyla eski bir muhtar çakmağı vardı. Sağ dış cebinden yaylı bir çakı çıktı. Yanındaki çuvaldaysa birkaç neçek, kumaş elbise, biraz ekme ve bir poşet tütün bulunuyordu.

Aziz başını kaldırmadan konuşmaya başladı:

“Gece boyunca eşim Meryem'le içimizde yüreğimizi sıkıştıran gri bir korku vardı. Rüzgâr da sanki o kokuyu taşıyor, durmadan hışırdatıyordu. Yağmurun hafiften ıslattığı toprağın kokusu geliyordu. Yürürken ellerimiz, ayaklarımız titriyordu. Uzaktan düdüğü ve köpek sesleri duyuluyordu. Karanlık hepsini içine alıyordu. Eşyalarımızı paltomun altına gizleyip sınıra doğru yürüdük. Ama tam yaklaşmışken bizi gördünüz.”

Aziz konuşurken Meryem başını hafifçe öne eğerek onu onaylıyordu. Lina hâlâ annesinin eteğine tutunuyordu.

Kalabalığın içindeki adamlardan birinin sesi çatallandı. Kelimeler ağzında ağır ağır döküldü:

“İnsan yine de memleketini bırakmak istemez,” dedi. “Ben olsam kalır, sonuna kadar savaşırdım galiba.”

Orada bulunan başka biri ise duyulur bir sesle: “Ben bu aileyi tanıyorum. Aziz savaşta iki kardeşini, iki oğlunu kaybetti. Ama sonunda karısıyla kızını koruyabilmek için gitmeye karar verdi.”

Bir başkası da karanlığa bakarak Aziz'in omzuna dokunuyor gibi mırıldandı:
"Kimse kimsenin derdini bilmez. Konuşmak kolaydır. Ne yaşandığını bir Allah bilir, bir de yaşayan."

Aziz susuyordu artık. Sadece kızının başına dokunuyordu. Görevlilerden biri onun paltosuna uzun uzun baktı.

"Bir roman kahramanının paltosuna benziyor," dedi.

Palto hâlâ sıcaktı. Hafifçe ekmek kokuyordu. Aziz ve ailesi, yağlı boyası birbirine karışmış bir ressam tablosu gibi gecenin ortasında durmuştu. Yorgun, dağılmış ve sessiz...

Kanunlara göre suçluydular.

Ama o gece gökyüzü bile sessizdi. İnce bir rüzgâr toprağın üstünde dolaşiyor, sanki bütün sınırın üzerine derin bir hüznü bırakıyordu.

Alkatraz Kuşçusu

Serpil Tuncer

Bir adada bulunmak, insana hayalindeki tatili sunabilir; hatta burada yaşamak, bazıları için ayrıcalıklı bir yaşamın simgesi olabilir. Ancak bir hapislinenin adada bulunması, demir parmaklıklar ardındaki insanların adanın sunduğu doğal güzelliklerden yararlanamayacağı anlamına gelir. İnsan, özgür olduğu sürece insandır. Esaret altındaki bir yaşamda özgürlükten söz etmek mümkün değildir.

Bu yazı ne yazık ki 19 yaşındayken birini öldürdüğü için 53 yılını demir parmaklıklar ardında geçirmek zorunda kalan 'Alkatraz Kuşçusu' ya da 'Kuş Adam' olarak bilinen Robert Franklin Stroud'un gerçek hikâyesinden esinlenerek kaleme alınmıştır.

Her şey 1775 yılında ünlü İspanyol gezgin Luan De Ayala'nın San Francisco açıklarındaki adaya çıkmasıyla başlar. Ada, anakarayı gören yüksek bir kayalıktan ibarettir ve buraya İspanyolca bir isim olan 'Alcatrazes' verilir ve kelime İngilizceye geçtiğinde ilginç kuş ya da pelikan anlamına gelen 'Alkatraz' olur. 1850 yılında Amerikan hükümeti orduda kullanılmak üzere bu ada üzerine bir kale inşa eder. 1850 yıllarının sonlarına doğru ada, ilk asker mahkûmlarını alarak hapisaneyeye dönüşür. Hapishane, hizmet verdiği süre boyunca pek çok suçlu ünlüyü burada ağırlar. "Kuş Adam" ya da 'Alkatraz Kuşçusu' olarak bilinen Robert Stroud bunlardan en ünlüleridir.

Robert Stroud 28 Ocak 1890 yılında ABD'nin Seattle'ında dünyaya gözlerini açar. Dört kardeşin üçüncüsüdür. 12 yaşındayken anne ve babası boşanır ve Robert Stroud annesi tarafından büyütülür. 12 yaşındayken okulu bırakır. Annesine aşırı bağımlıdır ama ne var ki 13 yaşında evi terk eder. 17 yaşında kadar Alaska'da amaçsız bir hayat yaşar. 1909 yılında hayatının dönüm noktası olan o olay başına gelir. Kendisinden yaşça hayli büyük olan Kitty O. Brien adını kullanan bir kabare dansçısı ile birlikte yaşamaya başlar. Bir gece eve geç geldiğinde Kitty'i yatak odasında ağlarken görür. Dövülmüştür. Kitty'in eski erkek arkadaşı Rus asıllı bir barmen olan Charlie Dahmer eve gelmiş ve kadına şiddet uygulamıştır. Kolyesini de almıştır. Stroud barmeni acımasızca öldürür ama kaçmaz. Gidip polis karakoluna teslim olur ve 1911 yılında adam öldürmekten suçlu bulunan Stroud, McNeil Island hapishanesine gönderilir. Ancak buradaki şiddet, bitmeyen huzursuzluklar yüzünden sessiz kalamayan ve sürekli sorun çıkaran Stroud'u bir hastane görevlisinin idareye rapor etmesi üzerine görevliye acımasızca saldırır ve Kansas'taki Leavenworth Federal Hapishanesi'ne nakledilir.

1916'da erkek kardeşinin ziyaret etmesine izin verilmez. Hapishanenin bütün olumsuz tutumlarını zihinden geçiren Stroud, hapishanenin yemekhanesinde herkesin gözü önünde bir gardiyanı bıçaklayarak öldürür. Birinci derece cinayetten suçlu bulunur ve hakkında idam kararı verilir. Oğluna düşkün annesi devreye girer. Annesinin 1920'de Başkan Woodrow ile görüşmeleri sonuç verir ve Wilson ölüm cezası kararını, tahliye olmaksızın ömür boyu hapse çevirir.

Stroud, Leavenworth'da kaldığı otuz yıl boyunca bir gün hapishanenin bahçesinde yaralı serçelerden oluşan bir yuva bulduktan sonra bütün hayatı değişir. Kim bilir belki de yaralı yürekleri yine yaralı bir yürek tamir edecek ve evren, benliğinin üzerindeki kötülüğü silmek adına Stroud'a bir şans verecektir. Bütün zamanını kuşlara verir ve ilk başlarda lazım olan malzemelerin parasını annesinden tedarik eder. Kafesler, minik damlalıklar, su kapları ve yemlikler... Stroud'un bütün dünyası değişmiştir. Başlangıçta kuşları anlamakta güçlük çekmiştir ama doğal olarak şifacı olduğunu sezinler. Kuşların fizyolojisini dikkatle inceler, özellikle de kanaryalara olan ilgisi diğer kuşlara oranla daha fazladır. Kanarya türlerini araştırır ve bunun için fazlaca emek sarf etmez. Kuşlar gideceği adresi bilircesine doğrudan Stroud'un eline gelir. Derken hapishanenin yönetimi değişir artık bir gardiyan tarafından yönetiliyordur. Stroud'un bu gayretlerinden etkilenen yeni müdür, elinden gelen bütün yardımları 'Kuş Adam'a' sunar. Yıllar içinde hücredeki kuş sayısı üç yüzü bulmuştur. İncelemeleri, önceleri notlar halindedir ama daha sonra bilgiler birikir ve kitaba dönüşür. İlaçlar da geliştirmiştir ve kuşlar, artık hapishanenin avlusunda ölü olarak yere düşmemektedir. Biriken bilgiler, kanarya hastalıkları ve kuş hastalıkları üzerine yazdığı iki kitapta bir araya gelir.

Sonraki 17 yılını geçireceği Alkatraz'a transfer edildiğinde yıl 1942'dir.

Stroud'un 1943 yılındaki psikolojik raporunda şu cümleler geçer. Entelektüel gelişimi, eğitimi tamamlanmamasına rağmen ortalamanın üstündedir. IQ 112'dir. İyi beslenmiş görünüyor. Görme bozukluğu ve işitme kaybı var. Uyuşturucu kullanmıyor ve iğne izi yok. Bilinç bozukluğu ve halüsinasyon gördüğüne dair bulgular yok. Oldukça içe dönük biri ve kendi vücut işlevlerine çok kafa yoruyor.

Stroud'un hikâyesi burada bitmez. 1955 yılında Amerikalı yazar Thomas E. Gaddis onun yaşam öyküsünü kitaplaştırır. Stroud'un yaşam öyküsü, yazara ün kazandırır ve yazar bu kitapla meşhur olur.

Stroud'un yaşam hikâyesi sinema için de ilham kaynağı olur. Hollywood'un ünlü Yönetmeni John Frankerheimer'ın yönettiği film, Guy Trosper tarafından senaryolaştırılır ve film, döneminde oldukça ilgi görür. Stroud'un sinemadaki yüzü ise Burt Lancaster'dır.

1965 de Altın Kitaplardan çıkan 'Alkatraz Kuşçusu' isimli kitabın önsözünde şunlar yazar.

Bu adamın son defa bir kadını (o da kendi annesi) öptüğü zaman, meşhur Titanik henüz denizlerin dibine göçmemiştir ve Rusya'da Çarlık hüküm sürüyordu. Hapse girdiği zaman Amerika'da henüz kazanç vergisi yoktu. O zamandan sonra da bir uçağı yerde görmedi, bir otomobilin direksiyonuna el sürmedi. Amerika başkanı Woodrow Wilson gözlüklerini takıp, Almanya'ya harp ilan eden kararı imzaladığı tarihten beri bir sofrada başka bir insanla eklemek bölüşmedi.

En tehlikeli mahkûmların gönderildikleri Alkatraz'da bile bu adam herkesten ayrı ve tek başına muhafaza edilmektedir. Bu adam, demir parmakların gerisine kapatıldığı zaman "Alkatraz'ın kudurmuş köpekleri" diye adlandırılan katilleri, ıslah olmaz suçları ve çocuk hırsızlarının çoğu henüz dünyaya gelmemiş, bir kısmı da henüz kısa pantolonlu idiler. O hapse girdiği zaman Alkatraz daha inşa edilmemiştir. Gangsterler, henüz türememiştir. İçki yasağı henüz konmamıştı. Devlet hapishaneler bürosu da mevcut değildi.

Bir hâkimin torunu olan bu adam, kendisini ilgilendiren bir usulün değiştirilmesini sağlayan hükümet kararı almış tarihte yegâne mahkûmdur. Bu usul kuş konusu bakımı konusunda idi.

Kuşlar bir seferinde onun için dikilen darağacına konmuşlardır. Sonradan onun omuzlarına konuyor, başının üstünde geziyorlardı. Hayatı boyunca diğer insanlardan ayrı tutulunca en büyük sevgisini başka yerlerde aradı. Ancak son altı sene zarfında bir kuşun yanına bile yaklaşmasına müsaade edilmedi. Hapishane gardiyanlarına bu adamın isminden bahsedilince hepsinin yüzünde maziden kızıl bir alev gibi hiddet, korku, nefret ve istiskal belirir. Uzun yıllar tek başına hapsedilmesi ve acayip hayat tarzı ile bu adam dünya hapishaneler tarihinin bir muammasıdır.

Kırk yıldan fazla bir süre, en ağır cezaya maruz bırakılmasına rağmen, bu adamın maneviyatı kırılmamıştır. Yaşayan ölülerden birisidir. Numarası ALKATRAZ 594.

21 Kasım 1963 'de Robert Franklin Stroud için hapisanenin demir parmaklıkları ardındaki hayat hikâyesi sona ermişti ve iyileştirdiği kuşların ardı sıra o da uçup gitmiştir.

İstasyonda Kalan Gece

Remzi Kokargül

Seksenli yılların sonu... Üniversite yılları... O tarihlerde okullar tatil olduğu zaman pek çok kez Doğu Ekspresiyle memlekete gider gelirdim. Bu yıl da dönem boyunca uğraşılan derslerin sınavları sona ermiş; birkaç haftalığına Erzurum'dan memlekete gitmek için hazırlığımı yapmıştım.

Öğlene doğru Erzurum-Kars-Ankara hattındaki Doğu Ekspresi olanca hızıyla Erzurum'a yaklaşırken ben de gar büfesinde yol azığı için haşlanmış yumurta, bir kuru soğan, bir paket üçgen peynir ve somun ekmeği, biraz da çerez almıştım.

Seksenli yıllar, dizel trenlerin saltanatının yeni başladığı yıllardı... O zamanlar trenlerde yolcular altı kişilik kompartımanlarda karşılıklı oturarak yolculuk ederlerdi. Yolculuğu benzersiz kılan bir özellik de yolcuların karşılıklı ve yüz yüze deri koltuklarda oturmalarıydı.

Tren Erzurum'dan kalktığından yolcu vagonları pek kalabalık olmazdı. Erzurum'un o dondurucu soğuklarını geride bırakıp beyaz bir krallığın içinden ilerliyorduk. Pencereden kalınlığı birkaç metreyi bulan karın ovadaki şekillenişini seyrederken her şey bir masal tadındaydı. Doğu Ekspresi, soğuk havada 10 saat süren yolculuk boyunca en güzel manzaraları gözler önüne seriyordu.

Tren, demir raylar üzerinden salına salına akıp giderken tünellere dalar, dağları aşar ve bizi muhteşem kanyon ve manzaralarla baş başa bırakırdı. Raylardan gelen o sarsıntılı sesle ben de kendi âlemime daldımdım.

Tren yolculuklarında yanıma birkaç gazete, dergi veya sürükleyici klasik roman bulundurursam değmeyin keyfime. Son zamanlarda bunlara bir de küçük bir radyo eklendi. Radyoda kısa dalga kanallarını arar, güzel vakit geçirmeye çalışırdım.

Bu tür yolculukları bazen arkadaş gruplarıyla da yapardık. Bunlar tren yolculuklarını seven hemşeri grupları olurdu. Ben yine de trende yalnız seyahat etmeyi tercih ederdim.

Yol uzun olduğundan yolcular arasında sohbet gittikçe koyulaşır ve yolculuk keyifli bir hâl alır.

İlerleyen saatlerde yemek zamanı geldiğinde yolluklar açılmaya başlar. Yolcular kompartıman masalarını açıp üzerinde yol azıklarını yemeye başladılar. Genellikle kuru köfte, onun dışında haşlanmış yumurta ve çeşit çeşit börekler, poğaçalar...

Ben de otogarda almış olduğum yol azığımı çıkarıp yemeğe başladım. Kompartıman yolcuları birbirlerine yiyeceklerini ikram ederken ben de çerezlerden ikram ettim. Yemekten sonra bir gevşeme oluyor. Trenin penceresinden bakıyorum; uçsuz bucaksız karın altında dağların, vadilerin ve akarsuların görüntüsü... Manzaranın etkisi, trenin hafif sarsıntısı ve içeriğin sıcaklığı kelimenin tam anlamıyla uykumuzu getiriyor.

Tren, demir rayların üzerinden kıvrıla kıvrıla devam ediyor yoluna; kimi zaman küçük bir köy istasyonunda, kimi zaman büyük kasabalarda yolcu indirip bindirerek varmaya çalışıyordu son istasyona.

Tren yolculuğu oldukça keyifli geçmişti. Akşam hava karardığında Sivas'ın Çetinkaya İstasyonu'na varmıştık. Burada bekleyip Sivas yönünden gelip Malatya yönüne gidecek olan trene binecektim.

Çetinkaya İstasyonu, 1936 yılında inşa edilerek hizmete girmiş tarihî bir yapı olup ilçeden yaklaşık iki kilometre kadar uzaklıktadır. İstasyon bizim zamanımızda yerin ve göğün küstüğü bir mekân iken şimdilerde turistlerin ilgi odağı olmuş, diyorlar.

Trenden inince önce keskin, buz gibi bir hava ile karşılaştım. Elimdeki valizle bekleme salonuna doğru hızlı hızlı yürüdüm. Üzerinde "Bekleme Salonu" yazan küçük bir salona girip valizi bir kenara bıraktım.

Bekleme salonunun içerisi pek de sıcak değildi. İçeride boğucu bir hava ortalığı kaplamış ve ter kokuyordu. Birkaç yolcu banklarda büzülmüş uyuyordu. Gözlerim sobayı arıyor, sobaya usulca sokularak durumunu kontrol ediyorum. İçinde sönmeye yüz tutmuş köz bulunan sobanın metalik yüzü ise hemen hemen soğumak üzereydi.

"Bu kadar insan bu soğukta böyle kalamaz; birazdan görevli memur gelip sobaya bir şeyler atar." diye içimden geçiriyordum ki tren geldikçe rahatsız edilmiş bir suratla ortaya çıkan istasyon memuru işi biter bitmez çıkıp gitti.

Birazdan gelip sobaya bir şeyler atar fikrine şimdi şüphe ile bakmaya başladım. En iyisi kasaba yolu üzerindeki bir kahvehaneye gidip ısınmak; bu arada çay içmek, belki ben dönünceye kadar buradaki yolcuların ısrarı ile bu soba da yanmış olurdu. Tren henüz kalkmamıştı. İnenlerin ve yeni binenlerin telaşı hâlâ sürüyordu. Derken trenin o kendine özgü gurbet kokusu... Her şeyi arkada bırakarak hareket etti. Bir süre sonra tren karanlığın içindeki büyümlü yoluna projektörünü yaka yaka giderken Çetinkaya İstasyonu da yalnızlığına ve ıssızlığına geri döndü.

Bekleme salonuna yeniden döndüm. İçerisi hem sıcak değildi hem de oturacak bir yer yoktu. Çula çaputa bürünmüş şişman bir kadın kötü kötü öksürüyor, bir başka yolcu horuldayarak uyuyordu.

Bir süre sonra dışarı çıkıp bir sigara yaktım. Garın önünde bir süre volta attım. Dışarıya yağın karlarla buz tutmuştu. İstasyonun ilerisindeki çeşmenin küçük havuzu buz tutmuştu. İstasyondan kasabaya doğru giden yokuşlu yolun ilerisinde bir kahvehane olduğunu duymuştum. En iyisi oraya gidip beklemektir. Zaten tren 5-6 saatten önce gelmezdi. Cılız sokak lambalarının aydınlattığı karanlık yolun ilerisinde bir kahvehanenin ışığı görünüyordu. Toprak yol, yağın karlarla diz boyu kar olmuştu.

Kahvehaneye vardığımda içerisi camlardaki buzdan mı yoksa içerideki dumandan mı pek seçilemiyordu. İçeri girdiğimde sigara dumanı adeta bir sis tabakası gibi sarmıştı her yanı. Kasabada herkes sanki oradaydı. Kendime ancak kapı kenarında tahta bir sandalyede yer bulup oturdum. Tahta sandalye hiç rahat olmasa da sanki koltukta oturuyor hissi veriyordu. İlk işim soba ile aramızdaki mesafenin beni tatmin edip etmeyeceğini düşünmek oldu. Sobanın etrafına tünemiş insanlara hasetle bakıyordum.

Burası da tipik bir Anadolu kahvehanesiydi. Konuşmalar, bağışmalar, çekişmeler, koşuşmalar hep aynıydı. Bütün kahvehanelerde olduğu gibi burada da çeşitli oyunlar oynanıyordu. Adlarını çoğu zaman duyduğum ama bir türlü öğrenemediğim bu oyunlar Anadolu insanının vakit geçirme, eğlenme meşgalesiydi.

Bazen böyle ıssız bir yerde bir kahvehanenin olmaması burayı kim bilir nasıl sıkıcı yapardı. Hadi ben gelgeç bir yolcuydum; bugün varım, yarın yokum. Burada yaşayan bunca insan kim bilir nasıl sıkıntıya düşerlerdi. Böyle bir yerde ancak iki insan yüzü görüyorlardı. Buralara sadece eğlence yeri demek de yanlış olacaktı; aynı zamanda bir iş merkeziydi. Hani ticaretin koyusu buralarda yapılırdı. Çaycı, nice el kol hareketlerimden sonra çay istediğimi anlıyor. Birazdan süzgeçsiz bir çay masama bırakıyor. Benimle aynı masada oturan iki kişinin konuşmalarından kasabaya yabancı olduklarını anlıyorum. Muhtemelen Sivas'tan gelecek treni bekliyorlardı. "Schap Lorenz" marka televizyon başköşede harıl harıl çalışıyordu.

Bu tür durumlarda cebimdeki not defterimi çıkarıp notlar alırım. Duvarda büyük resimli bir halı asılıydı; üzerinde Napolyon dönemini andıran kadın ve erkek figürleri vardı. Gece yarısına doğru kahvehanenin müşterileri çoktan dağılıp gitmişti. Kahvehaneci bize:

— Gençler, artık kapatıyoruz, uyarısı üzerine biz de tekrar çaresiz istasyon garına geri döndük.

Yolcunun içinde bulunduğu ya da bulunabileceği bu zor durumlardan olsa gerek; Peygamber Efendimiz (s.a.v.), yolcunun duasını kesinlikle kabul olunan üç duadan biri olarak tarif eder. Dini ne olursa olsun zulme uğrayan mazlumun duası gibi, babanın evladına duası gibi yolcunun duası da Allah (c.c.) katında makbuldür, buyuruyor. Bu yüzden yolcunun duasını almaya çalışmalı, bedduasından da kaçınmalıyız.

Saat sabahın beşi... Yaklaşık on saattir bekliyoruz. Tren hâlâ gelmemiştii ve dışarısı buz gibi, eksi bilmem kaçlarda. Bekleme salonunun içerisi hâlâ soğuk ve oturacak yer yoktu. Mecburen gecenin karanlığında Sivas'tan gelecek treni bekliyorduk. Başka da yapabileceğim bir şey yoktu.

Hatıra defterimde yer alan bu istasyona 30-40 yıldan bu tarafa yolum düşmedi. Şimdilerde bu istasyona gelsem tanıyabilir miyim bilmiyorum.

Küçük Bir İyilik

İlknur İşcan Kaya

Yaşlı kadın bitkindi. Sabaha kadar, uykusunu kaçırın kâbuslar bırakmamıştı yakasını. İnatçı öksürükler, vücuduyla ilgili alarmı en üst seviyede verirken, ince ince inen gözyaşları pas tutmuş içini temizlemeye çalışıyordu.

Suskundu. Paydos etmiş bedenini daha fazla yormak istemedi. Sonunda dediğini yaptı ve beklentilerine kilit vurdu. Zorlamadı hiçbir şeyi. Ne hazırlanması gereken kahvaltıyı düşündü ne de yıkanması gereken bulaşıkları. Şimdi hepsine uzaktan bakıyordu.

Sadık kedisi Mavi de suskunluğa bürünmüştü. Nerelerdeydi acaba? İlk terk eden o mu olmak istemişti? Yorgun gözleri, çitini yıkmak üzere olan damlaların titreşimini hissetti. Nasıl olsa alışkındı terk edilmeye. Yıllar boyu, dostları tarafından da terk edilmemiş miydi?

Kıyıları dövse de dalgalar, rüzgâr sarp kayalar gibi durmamış mıydı önünde? Kışın çiçek açan yalancı baharlarda teselli arayıp, kapkara gündüzleri yoran, boğan fırtınaların bitimiyle aydınlanmamış mıydı ışığa konan yüzü? İçine çekmemiş miydi, evinin önündeki bir parça toprağın yağmur sonrası davetkâr kokusunu? Uzak tarlalarda süzülen, birkaç başağı hatırlatan iklimi solumamış mıydı geçmişte?

Yaraları iyileşince yine kalkardı ayağa nasılsa. Konardı elbet istendiği, özlediği bir pencere pervazına. Ve duyardı yüreğindeki bekleyiş şarkısı “Gülpembe’yi...”

Derinlere, düşüncelere daldı an an. Yine su birikintilerine büyüklere inat basar, göğü kucaklar, ayakkabılarının ahvalini unuttur, çocuklar gibi şen olurdu. Meraklı gözlerle ayırırdı tarifsiz günleri. Eşsiz renklerin tutardı ellerinden. Şefkatiyle sarardı hayatını. Bir başka evrende...

Daldığı derin denizden, ani bir sesle yüzeye çıktı. Evinin kapısı mı çalıyordu aylar sonra? Zor doğruldu yatağından. Daima onu destekleyen eşyaları tutarak ilerlemeye çalıştı. Artık hepsiyle uyum içindeydi.

Kapıyı açtı. Karşısında tanımadığı biri vardı. Orta yaşlı, orta boylu, kıvrıkcık saçlı, gözlüklü bir kadın. Tepeden tırnağa süzdü tereddütle. Malum, komşuları pek çalmazdı kapısını. Karşısındaki nazik bir ses tonuyla:

“Merhaba, ben Ayla.” dedi. Aynı nezaketi yakalamaya çalışarak:

“Buyurun kime bakmıştınız?” diyebildi.

“Beni hatırladınız mı?” Beynini yokladı. Önceyi ve sonrayı şöyle bir karıştırdı ancak bu kişiyi tanımadığına ikna oldu.

“Ben de bu apartmanda oturuyorum. İki kat üstünüzde... Gece boyunca hiç durmadan öksürdünüz. Sesiniz bize kadar geldi.”

Dizlerinin bağı çözüldü. Eyvah, rahatsız mı etmişti etrafını?

Üzüntünün yaramadığı tansiyonu yeni yeni kıpırdanmaya başlamıştı ki, karşısındaki konuşmaya devam etti.

“Gece yanınıza gelmek isterdim ama rahatsız etmek istemedim.

Sizin için yaptım bu yemekleri. Lütfen alın.” Sonra elindeki tepsiyi uzattı.

“Size ne gibi bir iyilik yapmış olabilirim.”

“Üç yıl önceydi. Kucağımda kızım ve elimde taşımaya çalıştığım çantalar vardı. Sizinle apartman girişinde karşılaşmıştık. Uzakta olmanıza rağmen geri dönmüş, bize yardımcı olmuştunuz.”

“Öyle mi?”

“O gün eşyaları arabaya yerleştirene kadar bize eşlik ettiniz. Nerede oturduğunuzu sormuştum. ‘İkinci kat, kuzeybatı!’ demiştiniz.

Adresinizi bulmak zor olmasa gerek.” dedi ve gülümsedi.

Ardından,

“Bazı fırsatlar iyi değerlendirilmeli. Yanınızda olmak ve kalbinizin güzelliğini tekrar hatırlatmak istedim. Dinlenin, tekrar uğrayacağım. Çok geçmiş olsun.” diyerek asansöre bindi ve gitti.

Yaşlı kadın, elinde tepsiyle mutfağa giderken:

“Hatırlanmak, hatırlamak güzelmiş!” dedi.

Hafifledi. Mavi gizlendiği yerden çıkmış, ona bakıyordu.

“Açık Pencere

Erhan Kassap

Boynu kıldan ince bir kadın sevdim bir eylül akşamı. Bakınca uzaktan ona kendimi görüyordum. Yakınıma koydukları saksağanlar bir caz kulübü giriş bileti gibi. Aklım elimde, keskin ipleriyle canımı yakarak doğrusuna götürüyor. Bilmiyor mu tek isteğimin mavi bir gökyüzünde uçmak olduğunu? Dinlemiyor ki! Baksana gökyüzünün güzelliğine. Ne yapmak lazım bu durumda? Gözlerim gönlümün birer yansıması, dilim ise kesiklerle dolu. Ne istiyor? O da bilmiyor. Duygusuz bir şeyden şiir de çıkmaz, aşk da.

Aklımı yemek istiyorum, hunharca hem de. Bakımsız bir vagon gibi ve eskimiş yollarında ısrar ediyor. Kedydi o, fareydim ben bir zamanlar. Şimdi ise mutfakta, açık pencere önünde sigaramı tütürüyorum aklım ile karşılıklı. Huysuz, mutsuz ve sabit. Acaba kötü mü besledim onu? Dosto, Tolstoy, Sadi Şirazi, Sait Faik, Pink Floyd, Nina Simone ve İsmet Özel'den bunları mı anladı? Akla ne verdiğem bana aynı şeyi verdi. Bir basamağın üzerinde hislerim ve adım atacak ayaklar hayal etmemi bekliyorlar.

Beklemek hissi... Bir gün bir otobüs durağında olacağım yağmurdan korunmak için ve iç sıkıntısından ilk gelen otobüse bineceğim. Tabii ki sıkıntım ufalacak, kalabalıktan utanıp kendine kaçacak. Bir yazarın otobüs durağından yağmura bakışı ve bindiği otobüsün güzergâhı. Sıkıntım sardı beni ve otobüsü. İçi dolu olan bir otobüs iken şimdi sıkıntıdan patlayacak hale geldi. Kendimi çıkarmaya çalıştım bir sonraki durakta, yabancıların biriyle yabancı bir yerde.

İndiğim sırada otobüsten bir ses duyduğuma yemin edebilirim. Etmedim. Siz bu yazıyı okuyunca ben çoktan yola düşmüştüm. Yabancı ile mi? Hayır tabii ki, o nerede bilmiyorum. En son elindeki poşetleri karıştırıyordu. Onun bakış açısıyla yazmıyorum yani. Arkadan birkaç adım sesi daha geldi gibi geldi. Kafamda Hansel ve Gretel; biri kemanda, biri piyanoda bir şeyler çalıyorlar. Elimi yüzüme götürme isteği geldi ve göturdüm. Yüzümde beş parmağım var ve yavaşça indirdiğimde başka bir yerdeydim; korkudan geri kapattım elimi yüzüme.

Otobüste miyim bunca zamandır? Ne yani, bir kırıntı peşinde koşan bir aşık mıymışım bunca zamandır? Cesaret edip tüm parmaklarımı yüzümden çektim ve bir rüzgâr, beyaz ışık ve Handel. Bir kız gidiyor benden uzağa. Kendimi oturduğum yerden kaldıran bir fikir arıyorum zihnimin temiz sokaklarında. Kız gidişinden memnun. Fikir gelmek istemiyor. Handel büyüyor otobüsün ortasında ve patlayacak. Kimse umursamıyor. Kızın bir ayağı dışarıda şimdi. Beyaz bir duvar yıkıldı zihnimde. Gretel ayağa kalktı, bir şeylere hazırlanıyor. Kız dışarıda. Yüzü görünmedi henüz.

Fikir bu! Kız gülümsüyor ama ben göremiyorum, görenlerin yalancısı durumundayım. Gözlerimi kapatma isteği benden değil, patrondan. Kapandı gözlerim. Uyandırıldım. Bir masada uzanıyorum, bunu biliyorum ama hareket edemiyorum. Bir pencere. Dalga sesleri, kuş sesleri ve mor bir çiçek rüzgârlı bir günde. Gretel'in yüzü belirdi tekrar. Sanırım yemek benim. Çiçek güzeldi ve dalga seslerine çocuk sesleri de karışıyor. Çaydanlık sesi ile Gretel'in yemek sesi üst üste geliyor. Bitmek üzereyim sanırım. Yoksa çaydanlık benim evimde mi? Rüzgârdan kapının çarpışı beni gülümsetti. Gelen Handel'di... Eldiveni yüzümden kaldırıp beni uyandırdı ve yok oldu. Kalkıp elimi yüzümü yıkadım, bir çay doldurdum ve yenisini yaktım tütünümlen.

MASAL

NURHAYAT KAYAR

Hava kasvetli
Sıcaklık bir buhran yaratıyor

Hızlı adımlarla ilerliyorum. Yürümek iyi geliyor. Yönümü nereye çevireceğimi bilmiyorum. Yalpalıyorum aniden. Sonra yeniden hızlanıyorum. Varış neresi? diye soruyorum. Cevap gelmiyor küsüyorum. Bir simitçi “Abi simit al.” derken acıktığımı hissediyorum. Aslında bedenimin sesi hiç duyulmuyor. Annemle babamın vefatından sonra hep böyle yaşamışım. Tam bunları düşünürken bir çocuk ağlaması beni durduruyor. “Güzel kızım ağlama.” Etrafıma bakıyorum. Sonra ilerlemeye devam. Güneş iyiden iyiye kızdırıyor. Neredeyse yaprak kıpırdamıyor. Tanrı istemezse yaprak düşmezmiş şarkısını mırıldanıyorum. Bir parkın içinden geçiyorum. Çocuklar neşeli. Gün geçiyor. Ben ise dirilmek için uğraşıyorum. Sabah yediğim tokat aklıma karıştırıyor hala. Benimle nasıl öyle konuşup gitti. Tam o anda bir şimşek çakmıştı. Oda bir anlığına bembeyaz oldu. O an anladım; aceleyle bağlanmak, beni eksik bırakmıştı. Sana “beni bırakamazsın” diyorum. “Sen kimsin?” demişti. “Seni çekemem...” daha fazla deyince bir rüyadan uyanmıştım.

Oysa bir masal yaratmıştım yeni dünyamda. Bu sefer olacak diyordum. Emek vermişim. Ancak dünya denilen yerde yaratılan bu hayal sahici değildi. İnsan kaptırıyor masala kendisini. Ama mutluluğu fısıldamak için “Düşünelim önce...” diyorum. Belki de hiç bahsi geçmiyor konuşurken. Anlaşılmıyor sözcüklerden. “Ne yapmalı?” diyorum. Düşüncelerde kalan tortulara bakıyorum. Beslemeli belki sürekli. Yapmacıkmiş her şey derken dalıyorum sokağa. Bir avize dükkanının önünden geçiyorum. Sabahki serzeniş aklıma geliyor. Öncesinde konuşulanlar tatlı bir esinti. Evimizi yeniden döşemek için anlaşmıştık. Bir avize seçiyorum hemen. Belki belki...

Yalnızlık sarıp sarmalıyor etrafımı. Bir böcek gibi ezildiğim aklıma geliyor. Uzaklara dalıyorum yeniden. Ayaklarım diremiyor. Elveda derken yüzündeki gülümseme beni ürkütüyor. Arkasından sövüp saymak istiyorum. Zor tutuyorum kendimi. Avazım çıktığı kadar bağırarak geliyor içimden. Bunca serzenişe rağmen hayat devam ediyor. Yeni masallar yaratmak üzere yolculuğa çıkıyoruz sürekli. İçimizdeki bu gücün kaynağını sorguluyorum. Var işte biliyorum. Bir çiçek hatırlatıyor. Bir ağacın kalın gövdesi bu duyguyu taşıyor. Akvaryumdaki bir balığın özgüveni tutunduruyor yaşama. Bir sıkışmışlık hissetmiyor adeta.

Ama insan çok sıkışıyor bazen. Belki de bir kuşun cıvıldamasını duyduğum için rahat bir nefes alıyorum. Oysa çoğu zaman duymuyorum. Soruyorum kendime “Kendi masalımdaki sorunun cevabı neydi?” Tıkanmış duygularla devam ediyorum. Yol boyu eksiltiyor bir şeyler beni. Tamamlanmak isterken kaybediyorum. “Amca parka gidelim.” diyor yanımdaki çocuk. Ben geçip gidiyorum. Bir hayalin peşinden giderken yokluğa yeniden abone oluyorum. Eksik bir şeyler kalıyor geriye. Adeta hiç tamamlanmayacak bir boşluk. Yeri dolmaz bir duygu kaplıyor yüreğimi. Ağlasam yeri...

Gökyüzüne bakınca fark ediyorum. Gün dönmüş akşam olmak üzere. Hafif bir kızılık kaplamış gökyüzünü. “Klişe laflar etmeyi bırak!” diye hayıflanırken bir iç ses kaplıyor beni. “Hadi!” diyor durma takip et günü. O sana öğretir gerçeği. Yaşamın hallerini seyrederken anlarsın ne olduğunu. Eve doğru geldiğimi fark ediyorum. Marketteki Ahmet Bey “Merhaba Emin Bey” diyor. Bütün gün sesim çıkmamıştı. “Merhaba” diyorum. Çevreme bakıyorum. İnsanlar veriyor cevapları sanki. “Yaşam telaşına kaptırınca kendini, geçer...” diyorum. Ama öyle kolay olmayacak gene biliyorum. Sessizleşiyorum yine. “Bugün artık başka bir gündür” diyordu filmde. Apartmandan içeri girip iç çekerek kapıyı sessizce açıyorum. Kaldırımdaki buhran eve sinmiş. Akşam kendini gösteriyor. Avizeci aklıma geliyor. Aydınlanıyor ev ama nafiye. Perdeden sızan geceyi kokluyorum yine. Yalnızlık çökmüş pencereden dışarı bakıyorum. Sokak lambaları yanıyor o an. Birden ürperiyorum. İç ses “Silkelen ve kendine gel!” diyor. Bakalım sabah örtbilecek mi gerçeği?

“Bilinmezlik diyorum.

Adeta bizi yaşama bağlayan şey. “

Bu bilinmezlik bizi umuda çağırıyordu.

Çünkü başka türlü... yaşanmazdı.

Mona Lisa Tablosu

Kübra Erbayrakçı

*İki dilim pizza yemek gibi bir şeydi seni sevmek.
Hem güzel tadı vardı
Hem de pizza yemek istemediğim güne denk gelmişti.*

İki kadeh bir şey içmek gibi bir şeydi. İki kadeh derken, aklım yasaklı maddelere gitse de iki kadeh dediğim; iki meyve suyu içmekti. Birisi sana, biri de bana düşüyordu. Kırmızı masa örtüsü, dört sandalye; masanın üzerinde üç tane de şamdan duruyordu. Karşı duvarda asılı olan resim bana doğru bakıyordu ve senin de arkan dönüktü. Nerede olduğumuz konusunda herhangi bir fikrim yoktu çünkü mekân bulanıktı gözlerimde.

Sessizce eğilmiş, kulağıma fısıltı edasıyla: "Resimde ne görüyorsun?" diye sordun. Benim gördüğüm ne resimdi ne de masada masumca şamdanlarda yanan mumlardı. Mavi gözlerin vardı. Üzerinde taşıdığın kıyafetin güzelliğinde değildi aklım, boynunda taşıdığın inci kolyeye takılmıştım ve gözümü alıyordu. Ellerin incecik, gövdenin güçlü yapısını taşıdığım küçücük boyunla meydan okuyordun bütün ortama. Uzaktan da tanıdık sesler geliyordu. Sezen Aksu'nun sesi her ortamda olduğu gibi burada da duyuluyordu. "Seviyorsun Sezen'i," diye yakımda bulundun. Sen sevmezdin. Zıt karakterimiz soğuk yeller estirse de zıtlık bazen aşk demekti.

"Zıtlık ayrılık demektir bazen," yanıtını verdiğinde karşı duvarda hiç kımlıdamadan duran resim ise bana göz kırptı. Gözlerim hâlâ bulanık görüyordu. Bizim oturduğumuz masaya elinde tuttuğu menü defteri ile koşar adım gelen garsona bir ara gözüm kaydı. Garson gülümseyen suratıyla menüyü hafifçe benim olan tarafa bıraktı. Sert bir şekilde benim tarafımda duran menüyü eline aldığım anda yüreğimde fırtına koptu. Korktuğumuz anda hissettiğimiz kalp çarpıntısı, bu sefer başka bir durum için bana sinyal vermekle meşguldü. Bir ıslıkla çağırıldığım garsona; "İki pizza..." dediğinde, istemediğim yemeğin kararı senin ağzından çıkmıştı. "Ne var bunda yani!" sesini duyduğumda bir sitem işitti kulaklarım. Sessizce nefes alıp verdim. Sinirlendiğim zaman ortaya çıkan bir nefes alışverişi değildi bu, bambaşka bir şeydi.

İki sigara paketi... Bir senin önünde, bir de benim. İki paket ve paketlerin içinde toplamda 40 dal sigara olması gerekiyordu. Kapalı bir mekandı burası. İçmek ne sana ne de bana nasip olmuştu. İçmek de yoktu aklımda. Çakmak da taşmazdım ne cebimde ne de çantamda. Söylediğin pizzalar sıcak sıcak, kırmızı örtüsü olan ama bir o kadar da kırmızı renkli olduğu için kızdıgım masanın üzerine kondu. Biri sana, biri de bana gelmişti. İki dilim pizza yemek gibi bir şeydi seni sevmek. Hem güzel tadı vardı hem de pizza yemek istemediğim güne denk gelmişti. "Beni sevmiyorsun o zaman," dediğinde düşündüm. Boynumu önce sağ tarafa sonra da sol tarafa çevirdim. Mekân bomboştı ve kimse yoktu. Sağda ve solda duran resim tabloları bana Mona Lisa gibi bakıyorlardı. Gözlerimin bulanıklığı bir türlü geçmemişti. Yavaş ama bir o kadar emin şekilde pizza dilimlerini teker teker yemeye başladım. Biri bitti, diğerine geçtim. Diğer bitti ve bir diğer dilimi yemek istedim. "Seviyorsun demek ki beni," dediğinde düşünmeye devam ettim. 40 dal sigaradan biri giderse geriye 39 dal sigara kalırdı. Elim gitmedi. Cebinden çıkardığın çakmağı şamdanların üstünden bana doğru uzattığında, düşüncelerimi okuduğun için sana öfkelenim. İçmedim, bekledim ve beklemeye devam ettim. Bekleme aralarında da ufak ufak düşüncelere daldım. O esnada beni ilgilendirmeyen onlarca lakırdılarını dinledim ve dinledim.

Kırmızı masa örtüsü olan, şamdanları bir acayip yanan; karşı duvarda asılı duran resmiyle, uzaktan duyulan Sezen Aksu'nun "Kim bilir önümüzde kaç kiraz mevsimi var," dediği yerde pizza dilimleri bitti. "Tatlı gelen her şey bir gün biter," diyen boğuk sesini duyumsadı kulaklarım. Önümde duran meyve suyuna uzandı sağ elim. Yavaş yavaş ağzıma götürdüm ve içimi serinletecek şekilde içtim, doyamadım. Tekrar içmek istedim. Senin önünde olan bitmemişti; öylecene duruyordu ve içilmesi için bekliyordu. Elimi senin tarafına doğru uzattığım esnada elimi tuttun ve masmavi gözlerinle gözlerimin içini okurcasına baktın ve baktın. Uzun geçen bakışmanın ardından; "Ben seni sevmiyorum," dedim. Cesaret dolu yüreğim bu anı iki ay beklemiş olabilirdi. "Sen beni severdin," dediğinde utancımın mı bilmem, boynum sağ tarafa döndüğünde resim tablosu gözlerimde netleşti. Bulanık gözlerim netleştiğinde, görmeye başlamıştım. Belki de sevmezdim, sevdiğimi sanırdım. "Belki de severdin, sevmediğini zannettin," lafı ağzından çıktığında Sezen Aksu'nun o şarkısının en sevdiğim nakaratı mekânı inletiyordu. Rengine, şamdanlarına, sandalyesine ve pizzasına sinir olduğum bu mekândan kalkma zamanım gelmişti. Ayrılık rüzgârı estiğinde içtiğim meyve suyunun rahatlığı vücudumda hissedilir olmuştu ve gözlerinin rengi maviden kırmızıya çalmaya başlamıştı. Ufak da olsa yaşlar süzülüyordu gözlerinden. Karşı duvardaki resmin gülümsemesi içimde dans ediyordu. Şamdanların ışıltısı sönüyor ve sönüyordu. İki paket sigara masanın orta yerinden kalkıp çoktan terk etmişti buraları. Çakmak da görünürde yoktu. İki meyve suyunun biri içilmiş, bir diğeri dolu da olsa içilmesini bekler vaziyeti almıştı. Ayağa kalktım; yavaş ama emin adımlarla çıkış yoluna doğru yürümeye koyuldum. Arkamdan gelen bir ses duyulmuyordu. Kapıyı kendime doğru çektim. Sağ ayağımı öne attım, arkama bakmadan. Bir ara arkama bakma isteği içime konduğu için başımı arkama doğru çevirdim ve resim bana gülümsemeye devam ediyordu. Sessizce arabama geçtiğimde aklımda ne meyve suyu ne bir dal sigara ne de Mona Lisa tablosu vardı; hepsi bilmediğim mekânın kırmızı örtülü masasının, dört sandalyesi ve üç şamdanı olan yerde kalmıştı.

Yarı Açık Bahar

Şeval Tuğçe Değirmenci

Fırtınalı akşamların ardından gelen güneşli günlere haset ediyorum. Çünkü ben ardından gelene yetişemeyenim. Soğuğun arkasına gizlenmiş sıcaklığın içimi doldurmasına izin vermemeliyim. Sıcak, elini tutan bir dost; ben o eli tutmam. İç kımıldatan baharın çiçeği değil, soğuğun içinde büyüyen inadım.

Ben de isterdim bahara ait olmayı ama bana yağmur sonrası çamurlu yol düştü. Herkesi kirleten çamur bende can buldu. Herkesi sıcaklığında eriten bahar, benim toprağımı çatlattı.

Geceleri çamurun kucağına kıvrıldım. Çamurun omzuna başımı koyup, geceyi kokladım. Soğukta kıvrandım ama baharın yumuşak eline gönlümü kaydırmadım.

Kırmızı saçaklı göğün altında ıslandım. Beni kollayan çamuruma saklandım. Onun beni uyutmasına izin verdim. Gecenin çamuru içinde yeşerdim.

Oysa yanıldım...

İçimi açtığım çamur, içime çöken bir ateşmiş. Canlılığı fısıldayan son sözlerimi yakmış. Avuçladığım çamurun içinde gömülmüşüm.

Bunu fark ettim çünkü bağırdan atıldım. İçine gömüldüğüm beni kustu. Gecenin yansıdığı çamur, beni gündüze bıraktı.

Şimdi baharın yarı açık kapısındaım. Beni sıcaklığıyla sarmalamasını beklemem; sadece affına sığınırım.

Çamurun ihanetini, bahara ödetmem.

*"Edebiyatla uğraşmak dik bir yamacı tırmanmaya benziyor.
Tırmanıyor ama bir türlü zirveyi göremiyorsunuz."*

Serpil Tuncer

Derin Yazar Serpil Tuncer

Ayten Başabaş Dirier

Yayımladığı ERİK AĞACI Kültür ve Edebiyat dergisi ile her görüşten yazara yer açan; Yalnızlık, yazgı, depresyon ve insan öyküleri ile okuyucunun derinliklerine nüfuz eden, duygularını, kurgularını, görüp yaşadıklarını yüreğinden okura aktaran bir şair, yazar, edebiyat sevdalısı sevgili Serpil Tuncer'in "Yorgunum Mitral" kitabını kısa sürede okusam da hakkında yazmak nedense uzun zaman aldı. Salt bu makale değil, I.Dünya Savaşı kitabım da uykuya yattı. Kitaba ad veren "Yorgunum Mitral"ın içeriği bu kitabıma ekleyeceğim "Casuslar" bölümünü hatırlattı.

Araştırıp günlerce yazmama rağmen bir türlü bitiremedim. Mitral'in hatırlattığı, deştikçe gözden kaçırılmış, kazanılan Kût'ül Âmare Zaferi'ne rağmen Osmanlıların Filistin Cephesi'nin çökmesinde rol oynayan iç ihanetin kalbinde yer alan nankörlere lânet okudukça yazma şevkimi yitirdim.

Aradan uzun bir zaman geçtikten sonra, Metamorfoz Yayınlarında 2012 yılında basılan, 17 öykü, 128 sayfadan oluşan kitabı tekrar ele alıp, aylardır dokunmadığım bilgisayarımı açtım.

Yalnızlık, Yazgı, İnsan Öyküleri Üzerine Serpil Tuncer

1972 yılında İstanbul'da doğdu. Şair-Yazar ilk, orta ve lise öğrenimini İstanbul'da tamamladı. Karadeniz Teknik Üniversitesi Rize Meslek Yüksekokulu İşletme Bölümünden mezun olan Tuncer, Arel Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Medya ve Kültürel Araştırmalar Bölümünden "Neoliberal Bağlamda AKP İktidarının Kadın İstihdam Politikasının Medyaya Yansıması" başlıklı tezi ile yüksek lisansını tamamladı.

Öyküleri, Dil ve Edebiyat, Aşkar, Dergâh, Temrin, Acemi, Mavi Yeşil, Lacivert, Yedi İklim, Efruz, Çay Yolu, Şiar gibi pek çok dergide yayınlandı. Kendi çabalarıyla kurduğu Erik Ağacı Öykü Sitesi ile aynı ismi taşıyan matbu ve e-derginin editörlüğünü yapmaktadır. Evli ve iki çocuk annesidir.

Yayınlanmış Eserleri: Erik Ağacı (Şiir 2007); Ekinoks Günleri (Öykü 2011); Mor Sokak Sakinleri (Öykü 2013); Büyülü Deniz (Öykü 2016); AKP'nin Neoliberal Politikaları Bağlamında Kadın İstihdam Politikası (Araştırma 2016), Kuşları Uğurlama Sanatı (Öykü 2018); Filler Ölüme Yalnız Gider (Öykü II Baskı 2021); Sinekler de Uyur (Öykü 2019); Yorgunum Mitral (Öykü 2021) Plüton'u Öldürmek (Roman, 2021) isimli eserlerdir. Filler Ölüme Yalnız Gider isimli kitabında yer alan Son Ütücü isimli öyküsüyle 2018 Uluslararası Kaşgarlı Mahmut Öykü Yarışması'nda Türkiye üçüncüsü oldu.

Şair, Yazar, Editör Serpil Tuncer'in Yazın Özellikleri

Öykü ağırlıklı yayınlara öncelik vermesinin nedeni iyi bir gözlemci, empati kurmada usta, kelime dağarcığının çok güçlü ve etkileyici olmasıdır. Eserlerinde anlatım, betimleme, kurgu ve akış sürükleyici, farklı konular işlenmesine rağmen bir sonraki öyküye geçme arzusu kuvvetlidir. Öykülerinde genelde bir son yok... Sonu okuyucunun kendince tamamlamasını, özel olduğunu hissetmesini istediğinden, okuru öyküye katıyor.

Serpil Tuncer'in öykü dünyasında insanın toplumsal konumu ve özellikle kadınların yaşadığı sorunlar önemli bir yer tutar. Yazar, metinlerinde çoğu zaman toplumun merkezinde değil, kenarında yaşam mücadelesi veren bireylere yönelir. Ekonomik sıkıntılarla boğuşan aileler, geleneksel değerlerin baskısı altında kalan kadınlar, yalnızlıkla baş etmeye çalışan insanlar Tuncer'in anlatılarında sıkça karşımıza çıkan figürlerdir. Bu karakterlerin çoğu kent hayatının içinden ya da gündelik yaşamın sıradan görünen kesimlerinden seçilir. Böylece yazar, görünmeyen hayatların ve çoğu zaman dile getirilmeyen duyguların izini sürer.

Tuncer'in öykülerinde birey ile toplum arasındaki gerilim ustaca kurgulanır. Anlatımında doğa unsurları yalnızca dekor görevi görmez; karakterlerin duygusal durumlarını yansıtan bir araca dönüşür. Yağmurun gelişi, rüzgârın sertliği ya da denizin dalgaları çoğu zaman anlatıdaki ruh hâlini tamamlayan unsurlardır.

Tuncer'in öykülerinde sembolik anlatım da önemli bir yer tutar. Bazı nesnelere ve imgelere, görünenden daha derin anlamlar taşır. Tarzında geleneksel hikâyeye motifleri ile modern anlatım teknikleri birlikte kullanılır. Özellikle klâsik aşk hikâyelerinden gelen izler ile zamanın doğrusal akışını kıran teknikler aynı metin içinde buluşur.

Öykülerdeki Karakterlere gelince; Öykülerinde yer alan karakterler farklı yaşamların ve farklı duyguların temsilcisi olarak yer alır. Tuncer'in öykülerinde farklı karakterlerin yaşamları üzerinden bazı ortak temalar işlenir. Kadın karakterler çoğu zaman toplumun dayattığı kurallar ile kendi arzuları arasında sıkışmış durumdadır. Öykülerde sevgi, fedakârlık ve hayal kırıklığı iç içe geçer.

Betimlemeler ve iç konuşmalar eserlerinde önemli bir yer tutar. Özellikle doğa tasvirleri ve sembolik ifadeler anlatıya şiirsel bir atmosfer kazandırır. Mekânlar da karakterlerin ruh hâliyle uyumlu biçimde tasvir edilir. Bazı öykülerde zamanın akışıyla oynanması, anlatının tek çizgili ilerlemesini kırarak daha katmanlı bir yapı oluşturur.

Sonuç olarak Tuncer'in gündelik hayatın içinde görünmeyen insanların öykülerini anlatan modern bir anlatıcı olduğu söylenebilir. Bu yönüyle eserleri insan ruhunun kırılğan yönlerini anlamaya çalışan bir anlatı dünyası sunar.

Yazarın öyküleri dışında son yazdığı eser roman ya da novella (romandan kısa, kurgu anlatım) tarzındadır. "Plüton'u Öldürmek" isimli eserinde bizi çok çok eskilere mağara devrine götürür. İki ayrı kabilenin yaşamlarına çanak tutar ve insanın o zamanlar bile ne kadar insan olduğunu ve ne yazık ki uygarlığın aslımızı değiştirmedeğini gözler önüne serer. Günümüz dünyasında da bunu görmek mümkündür. Daima güçlünün güçsüzü ezdiği, savaşmak adına hep bir bahane üreten insanın bir benzeri de bu romanda görülebilir.

Yorgunum Mitral Konusu:

Kitaba ismini veren öykü Yorgunum Mitral öyküsünde beyin ölümü gerçekleşen bir hastanın, beyninin kalbine seslenişi yer alıyor. Her şey öyküleşebilir. Ölmekte olan beyin bile... Geniş anlatım olanakları sunan modern öyküler bu eserle okuru buluşturmak için kaleme alınır. Günlük hayata dair modern çağın çıkmazlarından sıyrılıp sayfalara sığınmış nice öykü, okurunu beklemekte. Ayrıca canlı ve cansızların dile geldiği bu kitapta, okur, öykü dünyasının kapısını aralayıp uzun soluklu bir yolculuğa çıkacak belki de kendi yaşamından bir parçayı bu kitapta bulacaktır.

Özeti:

“Kim demiş beyin ölmüş, diye. Öldüysem şayet bu konuşan da kim? Hey Mitral! Duyuyor musun beni? Boş yere kasım kasım kasılıyorsun be! Kalp kapakçığı olmak kolay değil, ama nafile yere çalışıp yoruyorsun kendini. Kafile fire verdi artık. Hepimiz çölde gezen başıboş kumlar gibi dağılıp yittik. Sen de savaşmayı bırak. Ne gerek var böyle kahramanlıklara? Biz ölüyoruz. Yani ben -usta beyin- ölüyorum da seni bilemem. Komuta ettiğim diğer organlardan haber alamıyorum. Bir komutan için istihbaratının çöktüğünü gösteren resimdir bu. Mide acıkıyor, damak susanıyor, burun kötü kokular almıyor. Ten hissetmeyi unuttu, gözler kendi çukurunda boğuldu. Karaciğer, balon gibi oldu. Bağırsaklar ise ters köşe. Diğerlerinin son halini söylemeye bile lüzum yok. Diğerleri mi? Sakatat, ilige işlemiş zerzevat, eften püften, terden, kıldan ve kökten ibaret, işlevini yitirmiş bir yığın et torbası...”

Yorgunum Mitral Alıntıları

"Sen sen ol, bundan böyle kaldıramayacağın sırları sakın ola öğrenmeye yeltenme!"
 "Uyuyorum uyanıyorum, ama hep aynı düştüyüm. Gerçek hiç çıkmıyor karşıma."
 "Beni karşımda görünce gözlerinde beliren kendimi gördüm. O zaman anladım bana vurulduğunu. İlk görüşte aşka inanmazdım oysa. Hele bu yaştan sonra..."
 "Burada bir boşluğa kapı yaptılar beni Seyhan"
 "Sırrı ortaya çıkınca vicdan mı yapmıştı? Onu aramayı düşünmüyordum... Ölü taklidi yapma sırası artık bana gelmişti."
 "Ne de olsa mumyalar da bir zamanlar insandı."

"Söyle bana... Rüyalarında da yorulur mu insan?"
 "Bol vaktin varken gez dolaş. Sen seversin gezmeleri. Fotoğraf çek gönlünce ama dikkat et, ölümüne susanmış yılanlar uzanmasın önüne!"
 "Acısını içine gömüp geçmesi muhtemel olan duyguların peşinden gitmeye karar verdi."
 "Burada insan delirmekle delirmemek arasında duruyor. Sen delirenden olma sakın!"
 "Anlıyordum, bir yılan daha kabuğunu değiştirmekteydi."
 "Arsız sarmaşık. Kim dedi sana sınırı aş? Haddine mi?"
 "Ben ki, sana gül bahçesi vadetmedim."
 "Buyursun akbabalar da gelsin."

Yorgunum Mitral İncelemesi

Genellikle Akademik kitaplar okuyucusu olsam da arada şiir, roman, öykü kitapları okuyarak zihnimi dinlendiriyorum. Yorgunum Mitral, günlük hayatta karşımıza çıkan olaylar inançla harmanlanarak yazılmış. Öykülerin hepsi ayrı ayrı güzeldi, ama "Habil ile Kabil" ve "Değirmen" öykülerinden çok etkilendim. Öyküler düz yazı türünde olsa da şiirsel anlatım daha yoğun etkiler hissettirdi. Daha önce okuduğum eserlerinden not ettiklerimi de yazarak noktayı koyayım.

*Erik Ağacı

"Bilmek lazım her şeyi İnsana acı verse de."
 "Bitmiş günlerimi ipe asıp, Her haliyle dışarda bıraktım Acıması yok zamanın..."
 "Duvarlar kadar kırık, enkazdayım şimdi. Çokça saklardın benden tebessüm inceliğini. "Gemiler gelir, gemiler geçer Yalnızlığım diz boyu.. Akıntılar saçlarımı sürükler Boğazi gözleyen pencereimde."

*Kuşları Uğurlama Sanatı

"Ve tıpkı Nazım'ın dediği gibi: "En fazla bir yıl sürer yirminci asırlarda ölüm acısı."
 "Şu dakikadan sonra acılarını içine gömüp yaşama kaldığı yerden devam edenlerden olacağım."

*Sinekler de Uyur

“Bugün itibariyle tam bir yıl, üç ay ve on bir gün oldu senden ayrılalı.” Alışkanlıklarımın arasına senden ayrılmayı koyamadım.”

“Bir kuş, uçmak için başka bir kuşa ihtiyaç duymazken bir insanın yaşaması ve hayata tutunması adına başka bir insana sarılması niye?”

“Kanaat demişken, hep hocalar kullanacak değil ya şu kanaat denen şeyi. Kanaat, azıcık düşünüp taşınabilen herkes içindir.”

“Herkes aynı geceyi yaşar ancak başka düşler kurar.”

“Akıl olmadığı yerde bence karakterinde önemi yoktur çünkü karakter, üstün, hadi üstünde demeyelim, normal bir akılla desteklenmedikçe bir anlam ifade etmez.

“İnsan, kendi ruhunun dışındaki inşaya şu veya bu şekilde alışır ama ya içindekine...”

“Kadınla erkek ayrıldı, ağladım. Kadınla erkek birleşti, yine ağladım. Yamalı bir yürek elimdeydi anladım.”

*Filler Ölüme Yalnız Gider

“Ömür sağlıklı güzel.”

“Kuru iftiralar en az sanrılar kadar zarar vericidir.”

“- Keşke kuş olsaydık- Niye kuş olalım? - En azından gökyüzü temel tutmuyor. Ne sırrı var ne de sınırı.”

Şehirlerin Sultanı İstanbul’un efsunlu güzelliklerini, inanç sarmalında şiirsel anlatımla yansıtan değerli arkadaşım Serpil Tuncer’e nice esere imza atması temennisiyle verimli çalışmalar dilerim.

Karakuşların Gölgesinde: Bir Uyanışın Öyküsü

O sabah gökyüzü sisli, gri bulutlarla kaplıydı. Antakya'nın üzerine çöken bu kurşunu ağırlık, sanki olacakların habercisiydi. Şehrin üzerinde süzülen karakuşlar, sessiz bir nöbeteymiş gibi çatılarda, elektrik tellerinde emir bekliyordu.

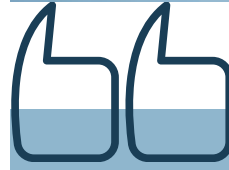
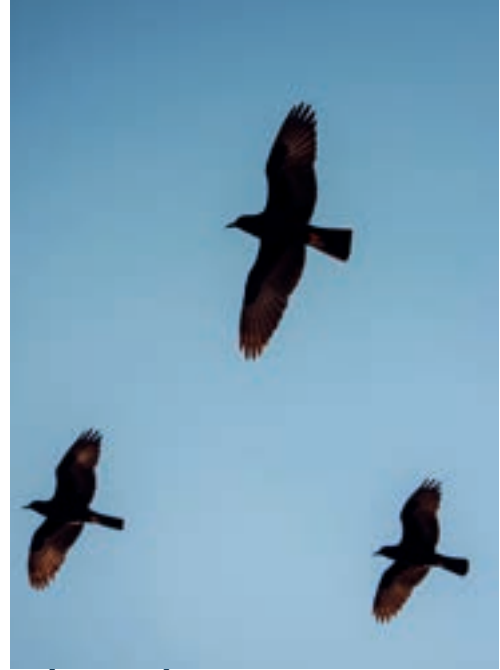
Rüya, pencereden dışarı baktığında havadaki o tuhaf ağırlığı hissetti; her şey fazla sessiz, fazla durgundu. İçinde oluşan garip sıkıntıya anlam veremedi. İşte ne olduysa o anda oldu. Gözlerinin önünde birdenbire yer ile gök bir anda tek bir vücut olup birleşti. Dünya sarsılmadı; dünya âdeta yarıldı. Toz, duman ve toprak birbirine karışırken şehir koca bir enkaz yığına dönüştü. İnsanlar, o kapkara gökyüzünün altında, karakuşların gölgesinde esir kalmıştı.

Sessizliğin ortasında sokaklar bir mahşer yerine dönmüştü. Dirilen ruhların feryatları taşların arasından yükseliyordu. Hava bile o korkunç yıkımdan korkmuş, kuytu bir köşeye çekilip susmuş gibiydi. Gökyüzünde parlaması gereken yıldızlar, aşağıda yükselen sessiz çığlıkları duymamak için tek tek söndü. Güneş, o sabah kentin üzerine doğmak istemedi; yüzünü karartıp saklandı.

Rüya, yıkıntılar arasındaydı, nefes almaya çalışırken etrafına baktı. Bu neyin savaşıydı? Doğa neden bu kadar öfkeli bir yıkıma bürünmüştü? Kimse anlam veremiyordu. İnsanlık, kendi kazdığı bir gayya kuyusuna düşmüş, orada karakuşların insafına terk edilmişti.

Karanlık defter kapanmadan zaman algısı yitmişti. Sanki delirmiş bir el, elindeki görünmez hançerle açık yaraları kanatıyordu. Acı büyüdükçe suskunluk da devleşiyordu. Rüya, ruhunu derinlere iten o karabasanın baskısını göğsünde hissetti. "Kara kaplı defter kapanmadan," diye mırıldandı içinden. "Yetişmeliyim."

Ayaklarının soğuduğunu, toprağın onu içine çektiğini hissediyordu. Bir kuyunun en dibinde, uyanmak için çırpınan bir rüya gibiydi bedeni. Etrafını saran o karanlıkta bedeni hâlâ karakuşlara esirdi ama ruhu başka bir yere aitti.

Canan Sanlı

Göge doğru birden, o ağır baskı hafiflemeye başladı. Yerden ayaklarının kesildiğini hissetti. Sanki yerçekimi artık ona hükmetmiyordu. Yükseliyordu. Tozun, dumanın ve acının üzerinden geçerek göğün arşına doğru süzüldü. Hafiflemişti, tüm o dünya ağrılarından arınmıştı.

Gökyüzünün derinliklerinde yeni bir dünyaya uyanmıştı sanki. Hep hayranlıkla izlediği o en parlak yıldızın tahtına gidip oturdu. Aşağıdaki karanlığa, yıkıma ve karakuşlara son bir kez baktı. Sonra yüzünü sonsuzluğa çevirip o can alıcı soruyu sordu:

**“Neden
buradayım?”**

YÜREĞİM SÖZ DİNLEMİYOR

SERKAN USLU

Yalnızım her zaman olduğum gibi.

Yunus Emre Devlet Hastanesi'nin tek kişilik ve küçücük 413 nolu odasıdayım. Bu odaya yolculuğum, hemşirelerin, refakatçinizin adı soyadı sorusuna, 'benim kimsem yok' yanıtını duyduklarında, gözlerindeki acıma ve şüphe karışımı bakışı içerek başladı. Normalde burası için ek ücret alınıyormuş, fakat odaların tamamı dolu olunca buraya alınmışım, şanslıymışım, hemşireler öyle diyorlar. Ya bana acıdılar ya moral vermeye çabaladılar ya da ne yediği belirsiz, hırlı mı hırsız mı olduğunu bilmedikleri bir adamı, yani beni, diğer hastaların yanına katmadılar.

Benimle sürekli ilgilenen, yaşını başını almış, kestane renkli, küt saçlı, etine dolgun hemşirenin şefkatli, birazda ağlak bakışı gözlerimin önünde canlanıyor. Karşımda bana bakan otuz yedi ekranın karaya boyalı camında kendimi seyrediyorum. Ağlayasım geliyor kendi halime, hem de katıla katıla. Ağladıkça katılmak, katıldıkça ağlamak istiyorum.

Doğruluyorum, deniz mavisi çarşafa sarılmış yatağımdan. Yanı başımdaki pencereye adım atmamla varıyorum. Sokak lambalarıyla sarıya boyanmış çevre yoluna bakıyorum. Vızır vızır geçiyor; otomobiller, kamyonlar, minibüsler, otobüsler...

İçlerindeki meçhule giden insanları tahayyül ediyorum. Kimi huzuru solukluyor, kimi huzura gidiyor, kimiye benim gibi müphem yolculukların içinde kıvranıyor.

Duru durağı yok gözleri parıl parıl parlayan metalden bedenlerin, nehirdeki su misali akıyor da akıyorlar. Bakmaktan sıkılıyorum, belki de içlerindeki bedenleri kısıkanıyorum. Sevmeye ve sevilmeye, günlerdir kursağından tek bir lokma geçmeyen meczup gibi muhtaçken, karşımda arsızca mutluluğa, yuvalarına ya da ne bileyim huzuru soluklayacağı sıcak bir yuvaya yaklaşmalarına öfke duyuyorum.

Öfke dedimse, etrafına nefret saçan insanlardan olduğumu sanmanızı istemem. Ben börtüyü böceği, ağacı, çiçeği, toprağı, güzeli çirkini, kadını erkeği, tüm insanlığı ve evreni seviyorum ama sevilmiyorum, beni sevecek birini bulamıyorum. Ben yüreğimi ardına kadar açtıkça tokat yiyorum. Çaldığım kapılar yüzüme kapanıyor. İçine daldığım gözler başka yüzlere akıyor. Öyle olunca birbirinin gözlerini yudumlayan âşıklardan nefret ediyorum.

Ses etmiyorum kapı dışarı edilmelerime, reddedilmelerime ve hor görülmelerime. Garip bir kuş olarak geldiğimi kabullensem de yüreğime söz geçiremiyorum. Büyükannemin 'Bu dünyada gariplerin yuvası olmaz' sözünü kulağıma küpe etsem de yüreğimin Leyla'sını aramasına mâni olamıyorum.

Yüreğim kendimi bildim bileli sevgi açlığı çekiyor. Başka hiç kimse o açlığı çekmesin istediğinden olacak, etrafına bol bol sevgi saçıyor ama bol olanın kıymeti olmuyor. Dünyada biraz kendini çekmek para ediyor, lakin sol yanım bunu kabul etmiyor. Sonuç mu, sonunda kendini hasta, beni de küçücük odaya mahpus etti.

İzliyorum hâlâ, gelip geçen otomobilleri, uzaktan gelip uzaklara gidişleri... Galiba biraz da korkuyorum. Yarın sabah tam dokuzda göğsümü açacaklar, yüreğime bakacaklar. Onu hasta eden açlığı şıppadanak fark edecekler. Sevip ama sevilmeyen kalbimin, utangaç kasılışlarına şahit olacaklar. Yüreğim utancından bir başka kızaracak, yarım yamalak pompaladığı kan, daha bir kızıl olacak. Belki de uzun zamandır dalmadığı uykunun derin sularında kulaçlar atan bedenimin yanaklarıyla kulakları kızaracak. Ben bütün bunlardan bihaber korkuyor olacağım, tıpkı şimdi olduğu gibi.

Yalnız gelmişim bu dünyaya, yalnız gitmek istemiyorum. Aslında korkumun temelinde bu var. İnsan dünyaya yalnız başına gelir miymiş demeyin, gelir. Ben dünyaya yalnız gelenlerdenim. Doğar doğmaz Arı Sineması'nın önündeki çöp konteynerinin dibine atılmışım, kalın, siyah ve petrol kokan bir poşet içinde. Akşam son seanstan çıkan bir kızın ayağı çarpmış bana, kız bir yandan ben bir yandan ciyaklamışız. Canına yandığımın dünyasına bir sıfır yenik başlamışım. Doğar doğmaz karakola düşmüşüm. Sonra yetimhane günleri...

Anlayacağınız hayatın çemberinden çok geçtim. Piç diye damgalandım. Garip olduğumdan horlandım, çok sevdiğimden sevilmedim. Yalnız geldiğim bu dünyada yapayalnız kalakaldım.

İşte bak birbirine sıkı sıkı sarılmış iki sevgili hastanenin bahçesinden dışarıya adımını atıyor. Siyah Peugeot'nun penceresinde bir oğlan çocuğu ağlıyor, anası yanı başında gözyaşlarını siliyor. Otoparkın köşesinde kemikleri sayılan çirkin bir köpek, yanı başındaki ite sokuluyor. Sanki herkes bana nispet yapıyor.

Hava kararmaya yüz tuttukça bulutlandı ve gündüzün sıcakından eser kalmadı. Rüzgâr serin esiyor, ötelere getirdiği dağ kokusunu ikram ediyor. Katran rengi bulutlar tepemde sanki bana mesaj veriyor. Gözlerim ufka dalıyor, öyle boş boş bakıyor.

Öylece ne kadar kalakaldım bilmiyorum, kendime geldiğimde sicim gibi yağmur yağıyordu. Herkes köşesine çekilmişti ve sokağı hakiki sahiplerine teslim etmişti. Yalnızlığımı yüzüme çarpan o resme bakarken uzaklarda bir yerlerde şimşek çaktı, sonra peşinden gök gürlledi. Arkamı döndüm, mavilere sarınmış yatağıma uzandım. Akşam serum takan ihtiyar hemşirenin yanında dikilen, yosun gözlü, tarak girse içinde kaybolacak kadar sık ve dağmık, Karadeniz'in hırçın dalgalarını andıran, kömür rengi saçları ve kar beyazına boyalı zarif bedeniyle genç ve güzel hemşirenin yüzünü, gözlerimin önüne getirdim. Galiba yine âşık oldum.

Kalbime söz geçiremiyorum. Yarın yosun gözlü hemşirenin gözlerinin içine bakacağım ve yüreğinin kapısını çalacağım, reddedileceğimi bilerek. Yalnız geldiğim bu diyardan göçünceye değin asla vazgeçmeyeceğim.

Ne yapayım? Yüreğim söz dinlemiyor.

Ölü Muayenesi

Burak Bayar

Uyandığında iki polis başımda duruyordu. “Ne oldu hatırlıyor musunuz?” dedi bir tanesi. Bu şekilde konuya hemen girmesine şaşırmışım. Zaman kazanmak için “Hatırlamıyorum.” dedim ama her şeyi saniyesi saniyesine hatırlıyordum.

O gün uykumdan söylenerek uyanıp telefonu açmak için uzandığımda saat 2 olmak üzereydi. Bu gece nöbetçi olduğumu, telefondaki polisin “Biz sizi almaya gelelim.” diyen uykulu sesiyle hatırladım. İki dakika sonra “Kapının önündeyiz.” diye mesaj attılar. Hazırlanıp kahvemi yanıma aldıktan sonra aşağı indim. Polis aracında beni bekleyen daha önce görmediğim iki polise selam verip kendi aracıma bindim. Onları takip etmeye başladım.

İlçeye yakın köylerden birinde genç bir kız intihar etmişti. Köyün karanlık yolunda, öndeki polis aracımın kırmızı mavi flaşörleri ortalığı aydınlatıyordu. Yüzlerce ölü muayenesine gitmeme rağmen flaşörlerin parlak ışıklarına alışmamışım, hâlâ içim ürperiyordu.

Kısa süre sonra köye ulaşmıştık. Muhtar köyün girişinde bizi karşılayıp olayın olduğu eve kadar bize eşlik etti. Ölü evine geldiğimizde, iki üç kişi haricinde kimse yoktu. Normalde köy yerindeki böyle bir olayda tüm ahalinin toplanması beklenirdi. Evin önünde köyün delisi, bir çocuk ve imam olduğunu düşündüğüm sakallı bir amca duruyordu sadece. Polisler hâlâ gelemeyen Savcı Bey'i aradı. Savcı Bey yolları karıştırmış, "Siz başlayın, doktor raporunu yazsın, ben gelince imzalarım." demiş. Vakit kaybetmeden başlamak benim için de daha iyiydi, belki erken dönebilirsek uykuya vakit kalırdı.

İki polis ve muhtarla birlikte ölünün olduğu odaya doğru gittik. Yürüdükçe ahşap döşemeler gıcırdayordu. Odanın kapısı hafif aralıktı, sokak lambasının ışığı urganda sallanan kadının tam yüzüne vuruyor, bu ışıkta dudaklarının morluğu ve yüzündeki son korku ifadesi açık seçik görülebiliyordu. Çantamı yere bırakıp aletlerimi çıkardım, yapılacak işlemleri yaptım. Yazıcı polise, yazılması gereken her şeyi yazdırdım. Hızlıca bitirivermiştik. Savcı Bey hâlâ gelememişti, polisler yavaş yavaş homurdanmaya başlamıştı.

Savcı Bey'i beklerken dönüşte hiç fırsat olmayacağından tuvalete gireyim dedim. "Muhtar, şu helayı göster de bir hacet gidereyim." dememle muhtar irkildi, "Aman doktor bey ölü evinde ne helası?" diye söylenmeye başladı. "Muhtar; ölüden mi, inden mi, cinden mi korkuyorsun bu yaşta." dedim gülererek. Tuvalete yöneldim muhtarı daha fazla dinlemeden.

Döndüğümde biz bir sigara içelim diye muhtar ve polisler dışarı çıktı. Savcının da daha geleceği yoktu. Oturacak pek yer yoktu, ben de ölünün kendini asarken çıktığı sandalyeyi aldım, duvara yaslanıp uyuklamaya başladım. Gözlerimi açtığımda gün aydınlanmış ve ortalıkta kimse görünmüyordu. Hava buz gibiydi. Hemen toplanıp içeriye baktım. Ölü hâlâ asılı duruyordu. Tek başına olmanın gerginliğiyle hemen koşar adım aşağı doğru indim. Aşağıdan kalabalık bir gürhunun sesleri geliyordu. Kapının önüne çıktığımda orada bekleyen belki de binlerce insan vardı. Bu köyün nüfusu ne ki bu kadar adam toplanmış diye düşünüyordum. Bu arada bizim polisler bakıyordum, göz ucuyla kalabalık arasında seçilmeleri imkansızdı. Aradığımda da meşgul çalıyordu.

Muhtarın yanına geldiğini gördüğümde, tanıdık bir simanın verdiği rahatlama ile ona doğru atıldım. "Yahu niye uyandırmadınız beni muhtar, bizimkiler nerede?" dedim. Ama muhtar çok sinirli görünüyordu. "Onu niye öldürdünüz, onu niye korumadınız, ölüsünü bile kaldıramadınız?" diyordu. Onun sözlerini duyan kalabalık hep bir ağızdan onun dediklerini tekrarlıyordu. İrkilmeye başlayarak arabama doğru ilerledim. Sonunda bizim polisi uzaktan beni izlerken gördüm. Kirli sakallı polis, paniklemiş halime katıla katıla gülüyordu. Arabaya binip zor da olsa arabayı çalıştırdım ve dip gaz ile hareket ettim ama arkamdaki kalabalık ne kadar hızlı gidersem gideyim yine önümde bitiveriyordu. Artık heyecandan ve korkudan ayaklarım tutmuyor, bozuk köy yollarında frene basamıyordum. Ne kadar hızlanırsam hızlanayım bana yetişiyorlardı, aralarından geçip gidiyordum ama tekrar bana yetişiyorlardı. Ana yola çıktığımızda artık iki yüz kilometre hızları zorlamaya başladığımda aradaki mesafenin ufak ufak açıldığını fark ettim. Daha da hızlandım. Yokuş aşağı inerken, artık iki yüz elli kilometre hıza ulaşmıştım ki kırmızı ışıkta duran arabaları fark ettiğimde elim ayağım dondu. Frene bile basmadan 250 kilometre hızla ışıkta duran arabaya arkadan çarptım.

En son hatırladığım andı bu. Polislere nasıl anlatabilirdim? "Konuşmak istemiyorum, başım ağrıyor, avukatımı istiyorum."

Sessizlik

Kevser Karadağ

Bir giriş cümlesi nasıl olmalı diye düşündüm. Bu metnin girişi tek kelime olmalıydı. Çünkü bazı kelimeler bir haykırıştan daha ağırdır.

Sessizlik.

Susmanın iyi geldiği yalanını kim söyledi bize? Kim ekti içimize bu düşünceyi? Ağlamanın da gülmenin de sesi varken, acının neden sessiz olması gerektiğine kim karar verdi? İnsan en çok sustuğunda kaybeder. Kendini, başkasını, vicdanını.

Kelimeler ağızımızdan çıkarken kalbimize uğramıyorsa konuşmuş sayılır mıyız? Yoksa sadece gürültü mü üretiriz? Sessizlik bazen en kestirme sığınaktır. İnsan susarak güçlü olduğunu sanır. Oysa sustukça kibri büyür, başkasının acısına yabancılaşır.

Haberleri açtığımızda gördüğümüz yüzler artık bizi sarsmıyorsa orada bir eksilme vardır. Bir insan yalnızca bedeni toprağa düştüğünde ölmez. Hakları elinden alındığında da ölür. Çocukluğu çalındığında, sesi bastırıldığında, korkuya mecbur bırakıldığında da ölür.

Ve biz, her sustuğumuzda, o ölüme biraz daha yaklaşıyoruz.

Bir çocuğun gülüşü yerine yalvarışının yankılandığı koridorlar hâlâ varsa, bitirmek için değil, görmezden gelmek için çaba harcanıyorsa buna alışan taraf olmak da bir tür vazgeçiş. İnsanlıktan vazgeçiş.

Beni susanlarla aynı yere koymayın. Fısıldayarak değil, yüksek sesle konuşmak istiyorum. Çünkü bazı çağlarda sessizlik erdem değil, suçtur. Kalbim sadece beni yaşatmak için atmıyor. Aynı gökyüzünü paylaştığım herkes için atıyor. Coğrafya bir bahane olabilir, acı değil. Can, nerede olursa olsun candır.

Sustuklarımız için affedilmeyi bekliyorsak önce konuşmayı öğrenmeliyiz. Çünkü kötülük en çok sessizlikte büyür. Ve umut, ancak biri sesini yükselttiğinde çoğalır.

Yankılar ve Dalgalar

Coşkun Eroğlu

Aylar geçmişti, hâlâ unutamıyordum. O gün, yaz olmasına rağmen güneş, solgun bir mavinin ardında çok uzaklarda gibiydi. Sahilin karşısındaki sığla ağacının altında oturan adama bakıyordum. Ne kadar garipti, o saatlerde yakınlarda birçok kişi olurdu.

Yerdeki aynı noktaya bakan adam sonunda kalkmış, lime lime olan elbiseleri ile denize doğru yürümeye başlamıştı. Sarsılarak ilerliyordu. Tam o sırada ağaçların arasından çıkan ihtiyar bir köpek de adama yaklaşmaya başladı.

Yeri koklayıp ara sıra mahcup bakışlarını ona çeviren köpek, belli ki kendinden daha zayıf olandan bir şeyler umuyordu. Adam ise bir parça kendine geldiğinde ona şöyle bir baktıktan sonra devam etmişti.

Gelgit çizgisinin önüne vardıklarında, köpek, umudun dümenini bu defa da bana kırmıştı. Az sonra kuyruğunu ufak bir uskur gibi döndürerek önümde uzandı. Yan yana koyduğu patilerinin üstünden bakarken, bir acı çın çın ötmeye başladı. Böyle anlarda içimde yankılanıp duran sancı sürerken, güz yaprakları gibi parçalanmış kulaklarını kaldırarak birden döndü.

Adam dalgaları yararak ilerliyordu. Arada bir düşüyor, sonra kalkıp yine dalgalara yükleniyordu. Bağırarak gitmişim ancak ya bilinci dünyaya kapanmıştı ya da ses uğultudan ona ulaşmamıştı... Ahtapot gibi sarkan paçavralarıyla uzaklaşırken, havlamaya başlayan köpeğin arkadan çekmeye çalıştığını fark ettim. Gözden yittikçe, ufuktaki puslu anafora doğru sürüklenen adamı sanki unutmuştuk.

Yazgının bulanıklaşan sınırında, Araf'ta, o tekinsiz zamanda ne olmuştu? Oysa ilerlemek istemiştim. Gel gör ki, büyük bir dalganın üstündeydi en sonunda. Sırılsıklam geri çekilirken, dalgaların uğultusu, bir de ihtiyar cankurtaranın inleme sesi kalmıştı kulaklarımda...

O günü düşünürken, yine aklıma gelmişti: devam etseydim, belki de tuzlu dalgaların kustuğu bir değil, iki yük olurdu. Tüm olanı kentin tasasız hayatları nereden bilecekti! Bugün artık huzursuz zamanlarda garipler mezarlığına giden ve sahilde, o kâbusu yazan birisi kalmıştı.

ZEYNEP RABİA YILDIZ

ANLAM ARAYIŞI

Korktuğum her şeyin üzerine gitmeyi öğrendim. Kaybetmekten korktuğum her şeyi de serbest bırakmayı. Hayatı anlamaya başlamadan ömür bitiyor. Ne yapsak da yaşasak? İnsan bilmeyince farkına varamıyor; bakarken görememek, görmek için bakmak; belki de yanlış yöne. Titriyorum, yaşamayı bu kadar severken ölüme yaklaşmanın korkusu beni böyle ürperten. O dayanılmaz acı yine başladı, ne olacak şimdi? Hastalık...

Ya ömrüm boyunca çekeceğim bir acıya çevirirse kendini. İstemiyorum! Vücudumu istemsizce sarsan, yerinde durdurmayan, ileri geri sallayan duygular. Bastıramıyorum, durduramıyorum. Çıldırtacak bu savaş beni. Ne kazanan var ne kaybeden. Olan içimdeki kadınlarla çocuklara oluyor. Yani en masum, en suçsuzlara. İçimdeki ben de bu dünya kadar kötü ve acımasız mı yoksa? Şunu biliyorum ki ben de varım bu dünyada, bir de ben var kendi dünyamda.

Dört tarafımız acıyla doluyken yokmuş gibi yaşamak istemiyorum. Hiç ait olmadığın masalara kafa dağıtmaya gidiyorsun da kafanın içinde yaşıyorsun, haberin yok. Gelme, bana ait gibi davranma. Biliyorum ki sen çok başkasın, benim değilsin. Benimle doğmuş, büyümüş, yaşamış olabilirsin ama senin yerin benim içimde değil. Seninle yaşayamıyorum, yapamıyorum. Ya aklım yerinden çıksın ya da içindeki sussun, konuşuyor.

Kendine değer ver diyor. Nasıl verilir değer, söylemeden. Çok yoruldu. Gelişmekten, kalıbına sığmıyor olmaktan, herkes gibi yaşayıp gidebilseydim, mutluluğa aptalca gülümseyebilseydim, kahkahalarla boğmak isterdim cahilliğimi.

Yağmur yiyen deniz gibiyim; coşkun, hırçın, asi. Oysa yağmur yiyen deniz sonrasında daha bir sakin olmaz mı? Savaş sonrası kutlanan barışın verdiği huzur misali. Yoğrulur damlacıklarla. Gökyüzüne ulaşır belki, âşık olduğu göğe ulaşması imkânsız mıdır denizin? Kavuşmaların kıymetini kim bilebilir? Aşk yitirmiş değerini, sevgi kaybetmiş anlamını ve duyguların pek bir kıymeti yok bugünlerde.

Oysa umut ne yüce bir ekmek. Yarınlar hep olmalıymış meğer. Var olmanın kudretiyle ayaktayım. Yokluğu hiç düşünmemişim gibi. Koca şehre sığdıramıyorken oksijenimi, iki ciğere nasıl sığdırabilirim? İnsan, insan dedikleri ne olsa gerek? Hepsini aynı suret, farklı kudret misal; bulunur mu el adamında babanın sıcaklığı? Yanarken yazamazsın içinde sakladığını.

Körlük sadece renkleri, cisimleri ve gökyüzünü görememek midir? İnsanların duygularını görmeyene de kör denmez mi? Konuşamadıklarını, gözyaşlarını, duygularını, içindeki çığlıkları görememek de körlüktür. Sevgisizliğe kör kalmamalı, görülmeye ihtiyacı olan insanlar var. Sevgiyi tatmamış yürek kalmamalı.

Gökyüzü baksın, gözlerimiz çamurumuz bile pembe olsun. Sığdırın, şu insanların göğüslerini gökyüzüne sığdırın. Soğuk yataklar yalnızken ısınmıyor. Uzaklarda, çok uzaklarda yeşil bir orman. Çok yürümek gerek nefes nefese, isyan bayraklarını çektim; bu sefer yeter diyorum. Hiçliğe bağılıyor, konuşuyorum. Sesim tiz ve çalkantılı. Yoklukla savaşıyorum. Tanımadığım bedenlerle sevişiyor, kendimle savaşıyorum.

Yokluğunla savaştım, seninle savaştığım yetmezmiş gibi bir de yokluğunla savaşıyorum bugün. Oysa ben her şey güzel olsun isterdim. Dünyanın dört bucağı yeterince acıyla dolu, biz güzel olalım isterdim. Saf ve çocukça bakmak isterdim sana. Kin ve öfkeyle görmek bana yakışmaz. Verdiğin zarara gözüm kör kalırdı da en ufak ilgine bakakalırdım yeşil yeşil. Seni sen yapan benim içimdekiydi, buna da sen körsün. Bedenimin içinde kardan alevler var, hiçbir yeri yakamayacak kadar hassas ve narin.

Ağlarsam geçer kalbimin acısı, her dölünü seçer yuvanın anası, biliyorum bu var olmanın sancısı.

DERGİ EKİBİMİZ

01

Dergi Sahibi ve Genel Yayın Yönetmeni
Serpil Tunçer

03

Grafik Tasarım ve Yapay Zeka Yönetimi
Gülse Tunçer

05

Sosyal Medya Sorumlusu
Muhammed Balaban

07

Editör Ekibimiz
Fatma Türkdoğan
Ayten Dirier
Hatice Eğilmez K.

02

Dergi Basım
Son Çağ
Yayıncılık ve
Matbaacılık.

04

Yayın Kurulu
İnci Yılmaz Şimşek
Binnur Tekinalp
Enver Karahan

06

Yazım Düzenleme
Dilek Ayrıbaş
Betül Fırat
Nurcan Ören

08

Haber Editörü
Gülse Tunçer

Zübeyde Hanım Mahallesi, İstanbul Caddesi, İstanbul Çarşısı no:48/48 İskitler Altındağ, Ankara
Eserlerin gönderimi ve iletişim için ; erikagacidergi@hotmail.com
Resmi Sitemiz ; dergi.erikagacioyku.com

BİR ADIM AT

Acaba beğenilir mi dediğin bütün eserlerini bize gönder. Bence kendine sakladığın şaheserleri yayınlama vakti.